

សេចក្តីអធិប្បាយ

យ៉ូប សាស្តា ចម្រៀងសាឡូម៉ូន

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំ ក្នុងការរីកចម្រើនជ្រីស្តី និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងពេលសិក្សាសាលារបស់ខ្ញុំនៅក្នុងវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College (BA) និង សិក្សាសាលាទ្រីស្តី Hapdong នៅប្រទេសកូរ៉េ ខាងត្បូង (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់ពីនោះចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវ នេះផងដែរនៅក្នុងពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាខ្ញុំចង់ដូចគាត់នៅក្នុង កិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ, ដោយសារតែខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំមិនអាចប្រៀបធៀបជាមួយគាត់បានទេ។

ដូច្នេះ យោងទៅតាមចរន្តនៃដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ជាដំបូងខ្ញុំបានបកប្រែគម្ពីរទ្រីស្តីជាភាសា អង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបានបកប្រែសេចក្តីអធិប្បាយចំនួន 68 នៅក្នុងវិវរណៈរបស់គាត់ទៅជា ភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីរៀបចំបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមបក ប្រែរបស់ខ្ញុំ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញចំណង់ចំណូលចិត្ត ដែលគ្រូរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ សម្រាប់មុខវិជ្ជាសំខាន់របស់ ខ្ញុំគឺការអធិប្បាយ Expository ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថា វិមាត្រខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់

ដើម្បីព្យាបាលការពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់
នៃសេចក្តីពិត។

ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារកម្ពុជា។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមាន
គម្រោងមួយចំនួនទៅសិក្ខាសាលា Jung Am សិក្ខាសាលាវិទ្យាស្ថាន Calvin និងសិក្ខា
សាលាវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកធម្មយាត្រាជាដើមនៅក្នុងសាសនាចក្រកម្ពុជា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជា
ព្រះរបស់ Jung Am តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

យ៉ូប

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អាថ៌កំបាំងដែលយ៉ូបយកឈ្មោះលើការល្បង (យ៉ូប ១:១៣-២២)

អ្នកជឿគ្រប់រូបទទួលបានមេរៀនពីការពិតដែលយ៉ូបបានទទួលទុក្ខវេទនា។ កាលដែលអ្នកជឿមានសេចក្តីសុខសាន្ត នោះជំនឿរបស់គេក៏ខ្សោយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ជួនកាលព្រះអនុញ្ញាតឱ្យមានទុក្ខវេទនាដែលបានគ្រោងទុកដល់អ្នកជឿ។ ទុក្ខលំបាកដែលយ៉ូបបានជួបពិតជាមានតួអក្សរដែលបានគ្រោងទុក។ កាលដែលលោកបានទទួលទុក្ខលំបាកចំនួនបួនដង នៅគ្រប់ពេលដែលមនុស្សរាល់គ្នាចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ ហើយរាយការណ៍អំពីលទ្ធផលនៃទុក្ខលំបាក។ សេចក្តីរាយការណ៍អំពីទុក្ខលំបាកបួនដងនោះបានធ្វើឱ្យយ៉ូបរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង។ អារក្សដឹងបានបញ្ជូនបន្តទៅគាត់ដើម្បីទម្លាក់អ្នកជឿ។ ទុក្ខលំបាកបែបនេះបានកើតឡើងលើយ៉ូប។ តើអ្វីទៅជាការសម្ងាត់ដែលយ៉ូបបានយកឈ្មោះវា?

1. ធ្វើការសម្រេចចិត្ត

ការដែលយ៉ូបហែកសម្លៀកបំពាក់និងកាត់សក់បានបង្ហាញពីការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់។ (ខ២០) ដោយសារបុរសគ្មានការសម្រេចចិត្ត គាត់ក្លាយទៅជាអ្នករត់ជាន់គ្នា។ ការសម្រេចចិត្តអាចអាស្រ័យលើជីវិតរបស់គាត់និងការស្លាប់របស់គាត់។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលបុរសនោះជិះសំពៅ ហើយត្រូវវេទនា ហើយបន្ទាប់មក គាត់ហែលនៅលើក្តារក្នុងទឹកជាច្រើនថ្ងៃមកផែនដី ប្រសិនបើគាត់បាត់បង់វាសម្រាប់ការដករបស់គាត់ គាត់បានលង់ទឹកនៅក្នុងទឹក។ ដូច្នេះ គាត់គួររៀបចំកាំបិត និងដែក រួចពេលគាត់មានអារម្មណ៍ឯងរុយ

គេង គាត់គួរចាក់សាច់គាត់ដើម្បីភ្នាក់ខ្លួន។ យើងគួរតែសម្រេចសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដោយការសម្រេចចិត្តបែបនេះ នៅចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងចង់ចាំក្នុងចិត្តរបស់យើង គឺការ ពិតដែលថាការសម្រេចចិត្តទាំងអស់មិនមែនជារបស់មនុស្សនិយមទេ ប៉ុន្តែការសម្រេចចិត្ត ពឹងផ្អែកលើព្រះជាម្ចាស់សិទ្ធិរបស់សាសនា។ សូមមើល លក ៩:៥១។ ពេលយ៉ូហង្សបដេកលើដី ហើយថ្វាយបង្គំ (ខ២០) ពេលយើងឃើញថា ការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញ ឲ្យឃើញកាន់តែជិតព្រះ។ ការសម្រេចចិត្តបែបនេះពិតជានាំមកនូវផ្លែផ្កា។

2. ព្យាបាលទុក្ខលំបាកដែលទទួលបានដោយធម្មជាតិ។

គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែអាក្រក់ពីផ្ទៃម្តាយ ហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រក់™។ នៅទីនេះគាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថាបុរសខ្លួនឯងគឺអាក្រក់ហើយមានតែរាងកាយអាក្រក់; គាត់បានចង្អុលបង្ហាញពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ដែលវាបង្រៀន។ ពោលគឺបុរសនោះមិនជឿ លើទ្រព្យខ្លួន និងទ្រព្យដទៃឡើយ ប៉ុន្តែគួរតែមានភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយជឿលើព្រះតែ ប៉ុណ្ណោះ។ នេះគឺជាសេចក្តីពិតក្នុងគម្ពីរ។ តើអ្វីដែលលោកយេស៊ូបានផ្តល់យោបល់ ការ អធិដ្ឋានថា បិសូមប្រទានអាហារប្រចាំថ្ងៃដល់យើងថ្ងៃនេះ™ បង្ហាញថាវាដល់បញ្ហារបស់ យើងមិនមែនជារបស់យើងទេ តែជារបស់ព្រះ? ដូច្នេះ ការអធិដ្ឋានបែបនេះបង្ហាញថា អ្នកជឿតែងតែទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ គ្រូ Moody បាន ពន្យល់ពាក្យថា “ព្រះអម្ចាស់ជាគង្វាលរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងមិនចង់™។ ទំនុកតម្កើង ២៣:១ ហើយបានមានបន្ទូលថា “ភាពបរិបូរណ៍របស់យើងមិនមែនមកពីទ្រព្យសម្បត្តិច្រើននោះទេ ប៉ុន្តែបានមកដោយបំណងប្រាថ្នាពិតប្រាកដ។ បំណងប្រាថ្នាពិតប្រាកដមានន័យថា យើងមិនចង់

បានអ្នកដទៃក្រៅតែពីព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ ដាវីឌបាននិយាយក្នុងន័យនៃភាពគ្រប់គ្រាន់របស់
គាត់ថា៖ ប៉ុន្តែបានសុំពីព្រះយេហូវ៉ាឡើងមួយដែលខ្ញុំនឹងរកដើម្បីឱ្យខ្ញុំបាននៅក្នុងព្រះដំណាក់
នៃព្រះយេហូវ៉ាពេញមួយជីវិត ដើម្បីសម្លឹងមើលសម្រស់នៃព្រះយេហូវ៉ា។ ហើយទៅសួរ
នាំនៅប្រាសាទរបស់គាត់™។ (ទំនុកដំកើង ២៧:៤)

3. ជឿលើអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

គាត់និយាយថា៖ ប៉ុន្តែអម្ចាស់បានប្រទានមក ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូម
លើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ (ខ ២១ ខ) នៅពេលយើងឃើញពាក្យនេះ គាត់មិន
ជឿលើព្រះនៅក្នុងទំនាក់ទំនងនៃការយល់ដឹងរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានជឿលើព្រះជាព្រះ
អម្ចាស់ដែលមានអធិបតេយ្យភាពទាំងស្រុង។ គាត់មានជំនឿបែបនេះ បើព្រះប្រតិបត្តិ
គាត់បានរាប់ជាសុចរិតអ្វីក៏ដោយ។ គាត់ពេញចិត្តអ្វីដែលព្រះបានធ្វើ។

សេចក្តីអធិប្បាយ

1. “ដាក់បណ្តាសាព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់គេ។” (ខ ៥)
2. “តើយ៉ូបកោតខ្លាចព្រះដោយគ្មានហេតុផលឬ?” (ខ ៩)
3. សកម្មភាពរបស់សាតាំងគួរតែមានកម្រិត។ (ខ ១២)
4. សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់។ (ខ ២១)

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ការយល់ដឹងអំពីយុបសំណើការស្តាប់ (យុប ៦:៨-១០)

1. គាត់មានបំណងប្រាថ្នានៃការស្តាប់។

អ្នកណាដែលធ្វើឲ្យខ្លួនឯងរស់ឡើងវិញ។ បំណងប្រាថ្នានៃជីវិតគឺខ្លាំង។ ដោយសារបុរសនោះមានបំណងនេះ គាត់មិនខ្វល់ពីអ្នកដទៃឡើយ។ ចំពោះបំណងប្រាថ្នានេះ គាត់មិនរក្សាពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូឲ្យស្រឡាញ់អ្នកដទៃដូចរូបកាយរបស់អ្នកឡើយ។ ស្រឡាញ់មួយទៀតគឺធ្វើខ្លួនឲ្យបានបុណ្យ បុគ្គលមិនប្រតិបត្តិការនេះ នាំខ្លួនទៅក្នុងវេទនាដ៏ជ្រៅ។ បុគ្គលមិនស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ដូចរូបកាយរបស់ខ្ញុំ ព្យាយាមរស់ដោយលើកសរសើរអ្នកដទៃដោយបង្កាត់អ្នកដទៃ ដោយពឹងលើអ្នកដទៃ និងសម្លាប់អ្នកដទៃ។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ បង្កើតអ្នកណាដែលសង្គ្រោះជីវិតរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងបាត់ជីវិត តែអ្នកណាដែលបាត់ជីវិតដោយយល់ដល់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានជីវិតវិញ។ (ម៉ាថាយ ១៦:២៥) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារបុរសនោះតែងតែឆ្ពោះទៅមុខគំនិតដើម្បីរស់ គាត់បានព្រងើយកន្តើយចំពោះព្រះ។ ព្រោះអ្នកណាយកសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងជីវិត នោះជារូបព្រះរបស់ខ្លួន។ គាត់មិនដឹងថាបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ដើម្បីរស់ឡើងវិញ។ ដូច្នេះ បុរសត្រូវរស់នៅដោយចិត្តចង់ស្លាប់។ ប៉ុលនិយាយថា៖ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំតវ៉ាដោយមោទនភាពចំពោះអ្នករាល់គ្នា ដែលខ្ញុំមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ខ្ញុំស្លាប់រាល់ថ្ងៃហើយ!^៣។ អំពើអាក្រក់, វិធមនុស្សសុចរិតរកទីជ្រកក្នុងការស្តាប់របស់ខ្លួន។ ", Ecc 7: 1 និយាយថា "ឈ្មោះល្អគឺប្រសើរជាងប្រេងក្រអូបហើយថ្លៃស្លាប់ជាងថ្លៃកំណើត" ។ ដ្បិតការស្តាប់របស់មនុស្សសុចរិត

ត្រូវបានប្រទានពរ ជាព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយ បាឡាមក៏ត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធដែរ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា “គាត់ចង់ក្លាយទៅដូចជាសេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្ស
សុចរិត” (ជនគណនា ២៣:១០)។

យើងមានចំណុចដែលយើងគួរយល់ក្នុងបញ្ហានេះ។ នោះគឺបេះដូងយ៉ូបដែលចង់ស្លាប់មិន
បានយកបេះដូងធ្វើអត្ថយោគទេ។ ដ្បិតគាត់ដឹងថាសិទ្ធិនៃជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់មានតែព្រះ
ប៉ុណ្ណោះ គាត់ចង់ឱ្យព្រះផ្តល់សេចក្តីស្លាប់ដល់ខ្លួនគាត់។ ដូច្នេះ យ៉ូបប្រហែលជាមិន
បដិសេធឆ្នាំមួយចំនួនសម្រាប់រាងកាយដែលមានបញ្ហារបស់គាត់ ឬប្រហែលជាមិន
បដិសេធការទទួលទានអាហារូបត្ថម្ភនោះទេ។ អ្វីដែលគាត់ចង់ស្លាប់កើតចេញពីចិត្ត
ដើម្បីថ្វាយជីវិតថ្វាយព្រះ។

1. ទោះបីជាគាត់បានស្លាប់ដោយសារការកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ គាត់ពេញ
ចិត្ត។

ឧកម្ពីរ 10 របស់យើងនិយាយថា “នេះជាការល្អឯណាមិច្ចុបស្ស័យ។ ទូលបង្គំក៏ត្រេកអរ
នឹងការឈឺចាប់ដោយឥតប្រណីឡើយ ដ្បិតទូលបង្គំមិនបានបដិសេធព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏
វិសុទ្ធឡើយ™។ ការឈឺចាប់ដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន អាចជាការឈឺចាប់នៃការស្លាប់។
គាត់ដើម្បីរក្សានូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីនាំមកនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមានបន្ទូលថា
គាត់បានពេញចិត្តសូម្បីតែការរងទុក្ខវេទនាបែបនេះ។ ដូចដែលយើងឃើញគំនិតបែបនេះ

1) គាត់បានយកកណ្តាលនៃព្រះ។

វាគឺជាការល្អបំផុតមួយដែលនៅក្នុងពិភពលោកនេះ និងពិភពលោកខាងមុខ យើងទទួលយកតែព្រះជា “ព្រះរបស់ខ្ញុំ”។ គុណតម្លៃនៃពិភពលោកខាងមុខគឺសម្រាប់ព្រះនៅទីនោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អ្នកបម្រើពិតរបស់ព្រះបានសម្តែងនូវពិភពខាងមុខដ៏មានពរបានប្រើ ឈ្មោះ™ ច្រើនជាងពាក្យ ឈ្មោះស្លាស្តិច™។ ម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ ឈ្មោះម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជាទីអាស្រ័យនៅរបស់យើងគ្រប់ជំនាន់™។ (ទំនុក. ៩០:១) អេសាយបាននិយាយថា៖ ឈ្មោះនៅស្ថានសួគ៌មានអ្នកណា? ហើយនៅលើផែនដីនេះគ្មានអ្វីដែលខ្ញុំប្រាថ្នាក្រៅពីអ្នកឡើយ™។ (ទំនុក. ៧៣:២៥) ប៉ុលបាននិយាយថា៖ ឈ្មោះហើយ យើងមានចិត្តភ្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវ™។ (២កូរិនថូស ៥:៨) អេសេគាលបានអំពាវនាវរកទីក្រុងដែលស្រួលរបស់ព្រះគឺ អ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ហើយនឹងចូលទៅជាបង្អង់នៃទីក្រុងនឹងមានប្រវែង ១៨ ០០០ ហត្ថ។ ហើយឈ្មោះទីក្រុងចាប់ពីពេលនោះមកគឺ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅ™។ (អេសេក ៤៨:៣៥) ជំនឿនៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានសារភាពហើយបង្ហាញដោយពាក្យថា ព្រះជាម្ចាស់មានប្រាជ្ញាជាងពាក្យ ស្ថានសួគ៌ ហើយវាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវជាង។ ពួកបរិសុទ្ធដែលយកគំនិតផ្តោតលើព្រះ មានសេចក្តីសង្ឃឹមប្រសើរជាងដែលគាត់បន្តនៅលើពិភពនៃព្រះ។ ពីព្រោះអ្វីដែលគាត់កាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានន័យថារក្សាតាមសេចក្តីសញ្ញារបស់គាត់។ ព្រះជាព្រះនៃអ្នកដែលរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់។ អ្វីដែលយើងគួររក្សាទុកក្នុងចិត្តគឺជារឿងដ៏រីករាយរបស់យើង។ បញ្ញត្តិដែលរួមបញ្ចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាមិនជូននោះទេ។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៣) ទំនុកតម្កើង ១១៩:៥៦ ចែងថា៖ ឈ្មោះនេះបានធ្លាក់មកលើខ្ញុំ គឺខ្ញុំបានកាន់តាមច្បាប់របស់អ្នក™។

2) ទោះជាយ៉ូបខ្លួនឯងបានស្តាប់ដោយសារការកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏គាត់ពេញចិត្តដែរ ពីព្រោះការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាជីវិត។ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាដ៏ជីវិត អ្នកដែលត្រូវរក្សាវានឹងទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់ខាងវិញ្ញាណ។ យេស៊ាមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯពាក្យរបស់ព្រះអង្គបានរកឃើញ ហើយទូលបង្គំបានបរិភោគ ហើយពាក្យរបស់ព្រះអង្គបានក្លាយទៅជាសេចក្តីអំណរ និងសេចក្តីរីករាយក្នុងចិត្តទូលបង្គំ ដ្បិតឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល™។ (យេ. សុភាសិត 3:7-8 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកុំឱ្យមានប្រាជ្ញាក្នុងភ្នែកខ្លួនឡើយ។ ចូរកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ហើយងាកចេញពីអំពើអាក្រក់។ វានឹងជាសះស្បើយដល់សាច់ឈាមរបស់អ្នក និងភាពស្រស់ស្រាយដល់អ្វីៗរបស់អ្នក™។

3) គាត់មើលទៅលើរង្វាន់ដើម្បីទទួលបានបន្ទាប់ពីការស្តាប់របស់គាត់។ សម្រាប់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងពីរូបព្រះ ក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតរបស់គាត់មិនមែនជារបស់លោកីយ៍នេះទេ ប៉ុន្តែជាពិភពលោកខាងមុខដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ហេតុនេះហើយបានជាទីបន្ទាល់បទគម្ពីរដែលព្រះបានប្រទានឱ្យថា ឯទ្រង់បានធ្វើឱ្យគ្រប់យ៉ាងស្អាតតាមកាលកំណត់។ ម្យ៉ាងទៀតលោកបានដាក់ចិត្តមនុស្សអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីឱ្យគាត់មិនអាចរកឃើញនូវអ្វីដែលព្រះបានធ្វើតាំងពីដើមរហូតដល់ចប់™។ (ប. ដោយប្រយ័ត្នប្រយ័ង ដើម្បីឱ្យគាត់ងាកចេញពីស្ថានសួគ៌™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ការលះបង់និងភាគរភាពសេចក្តីស្រឡាញ់ (យ៉ូហ ៦:១៤-២៣)

ខគម្ពីរ ១៤ របស់យើងចែងថា ប៉ អ្នកណាដែលទប់ចិត្តសប្បុរសពីមិត្តម្នាក់ លះបង់ការកោតខ្លាចដល់ព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដាបំផុត™។ គួរតែត្រូវបានកែប្រែដូចតទៅនេះ ពោលគឺថា “អ្នកដែលទទួលសេចក្តីទុក្ខគួរត្រូវបានមិត្តរបស់ខ្លួនប្រព្រឹត្ត។ ប៉ុន្តែ គាត់បានបោះចោលការភ័យខ្លាចរបស់ព្រះដ៏មានប្ញទ្ធានុភាព™។

1. រក្សាការលះបង់ដោយការស្រឡាញ់បងប្អូន។ (14)

កាលដែលអ្នកជឿមើលទៅអ្នកក្រនិងអ្នកមានទុក្ខ គាត់មានចិត្តមេត្តាក្នុងកម្រិតមិនអាចមើលរំលងគាត់បានឡើយ។ ការលះបង់របស់គាត់គឺទាក់ទងនឹងភាគរភាព - សេចក្តីស្រឡាញ់។ “ជំនឿ ក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់” តែងតែដើរជាមួយគ្នា។ (កូរិនថូសទី១ ១៣:១៣) បុរសដែលមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនអាចមានជំនឿពិតឡើយ។ សុភាសិត 14:31 ចែងថា៖ បំណិព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជ្រាបហើយ! សូមចងចាំខ្ញុំ ហើយមកសួរសុខទុក្ខខ្ញុំ ហើយសងសឹកខ្ញុំចំពោះអ្នកបៀតបៀនរបស់ខ្ញុំ។ ដោយការអត់ធ្មត់របស់អ្នកកុំយកខ្ញុំទៅឆ្ងាយ; ដឹងថាខ្ញុំទទួលការតិះដៀលដោយយល់ដល់អ្នក™។ សូមមើលសុភាសិត ១៧:៥, ១៩:១៧។ ១ យ៉ូហាន ៤:២០ ចែងថា បុព្វបុរសរបស់យើងបានថ្វាយបង្គំនៅលើភ្នំនេះ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាថា នៅក្រុងយេរូសាឡឹមជាកន្លែងដែលមនុស្សគួរថ្វាយបង្គំ™។

បុរសនោះមិនស្រឡាញ់បងប្អូន ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនជឿលើព្រះ? វាគឺ

2. អ្វីដែលអ្នកជឿត្រូវចងចាំទុកក្នុងចិត្តចំពោះអ្នកមានទុក្ខ។ (15-23)

នៅពេលអ្នកជឿមើលលើទុក្ខលំបាក គាត់គួរតែបន្តនូវការពិតដែលព្រះបានបង្កើតគាត់ យ៉ាងមានតម្លៃនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់។ ជាពិសេសសម្រាប់រូបគាត់ក្រីក្រ យើងគួរតែ មើលគាត់ដោយអត្ថន័យ ហើយគាត់គួរតែគិតថាព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតគាត់យ៉ាងមាន តម្លៃដោយចិត្តក្តៅ។ ចំណុចដែលព្រះបានបង្កើតឱ្យខ្ញុំមានតម្លៃគឺជាចំណុចដ៏ទេវភាពរបស់ ទ្រង់។ ដូច្នេះ សុភាសិត ២២:២ ចែងថា បុរសមាននិងអ្នកក្រជួបប្រជុំគ្នា។ ព្រះយេស៊ូវ ជាអ្នកបង្កើតពួកគេទាំងអស់™។ ភាគរភាពពិតសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃ ព្រះ ដែលគួរតែអនុវត្ត។ ជនជាតិសាម៉ារីដែលបានជួយសង្គ្រោះបុរសនោះឱ្យជួបនឹង មនុស្សម្នាក់ដោយ ហើយត្រូវស្លាប់ស្ទើរតែបានបង្ហាញឧទាហរណ៍នោះ។ តើគាត់បាន មើលថែបុរសដែលស្លាប់នោះបានប៉ុន្មាន? គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែមានជនជាតិសាម៉ា រីម្នាក់ ពេលគាត់ធ្វើដំណើរមកដល់កន្លែងគាត់ ហើយពេលគាត់ឃើញគាត់ គាត់មានចិត្តអា ណិត។ គាត់បានទៅរកគាត់ ហើយចងរបួសគាត់ ដោយចាក់ប្រេង និងស្រា។ រួចគាត់ក៏ ដាក់លើសត្វរបស់គាត់ ហើយនាំគាត់ទៅផ្ទះសំណាក់មួយ ហើយមើលថែគាត់។ លុះថ្ងៃ បន្ទាប់ គាត់យកប្រាក់ពីរដួងចេញ ហើយប្រគល់ទៅអ្នកទទួលផ្ទះសំណាក់ ដោយមាន ប្រសាសន៍ថា “មើលថែគាត់ ហើយបើអ្នកចំណាយលើសពីនេះ នោះខ្ញុំនឹងសងអ្នកវិញ នៅ ពេលដែលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ” (លូកា ១០:៣៣-៣៥)។

ការពិតដែលកាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ទាហានអាមេរិកម្នាក់បាននាំកូនដ៏កំសត់ម្នាក់មិនឱ្យ ឃើញរឿងសម្រាប់ភ្នែកអាក្រក់របស់គាត់ទៅសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយធ្វើឱ្យគាត់រក្សា កាន់កាប់ និងព្យាបាលគាត់ជាឧទាហរណ៍នេះ។ ដូចនេះដែរ ភាគរភាពនៃអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះគឺ

ស្មោះត្រង់ដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនកោតខ្លាចព្រះក្នុងចិត្ត នោះគ្មានភាពស្រស់ស្អាតនៃការ
បញ្ចប់របស់គាត់ឡើយ។ យ៉ូហានបង្រៀនចំណុចនេះថាជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលប្រៀប
ដូចជាជ្រលងនៅវាលខ្សាច់។ ស្រ្តីមនីវាលខ្សាច់ត្រូវបានហោះហើរទៅដោយបរិមាណ
ច្រើនហើយបន្ទាប់មកនៅកន្លែងផ្សេងទៀតវាចូលទៅក្នុងខ្សាច់ហើយបន្ទាប់មកបាត់។
ដូច្នេះហើយបានជាបុរសដែលធ្វើដំណើរតាមអូរមានការខកចិត្តនៅកន្លែងដែលទឹកបានបាត់
ហើយក៏ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងបញ្ហា។

វាជាលក្ខណៈពិសេសដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់មិនគួរបញ្ឈប់
ឡើយ ហើយគួរតែបន្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកស្មោះត្រង់ ទី
បំផុតគាត់សងគាត់។ កាឡាទី 6:9 ចែងថា៖ បើហើយកុំឱ្យយើងនឿយហត់នឹងការប្រព្រឹត្ត
ល្អឡើយ ដ្បិតនៅដល់រដូវកាល យើងនឹងច្រូតបើយើងមិនចុះចាញ់ឡើយ™។ អ្នកជឿមាន
ស្ថានភាពល្អ ដែលគាត់មិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែមិនអាចបញ្ឈប់ភាពល្អបានទេ។ នោះគឺ 1)
គាត់មិនជឿលើខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចិត្តមនុស្សទន់ខ្សោយងាយនឹង
ពិបាកចិត្ត។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿមិនអាស្រ័យលើចិត្តរបស់គាត់ទេ។ 2) គាត់មិនចាត់ទុកបរិស្ថាន
អាក្រក់របស់គាត់ជាបញ្ហារបស់គាត់ទេ។ ព្រោះគាត់មិនធ្វើជារូបព្រះ។ ពេលយើងហែល
ក្នុងទឹក គាត់មិនគួរប៉ះដីទេ។ 3) គាត់មិនព្យាយាមដើម្បីទទួលបានផ្តែលឿនទេ។ ដូចដែល
បុរសរំពឹងថានឹងមានផ្តែលយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ វាងាយស្រួលក្នុងការខកចិត្ត។ ហេតុត្រឹម
១០:៣៦ ចែងថា “ដ្បិតអ្នកត្រូវការការស៊ូទ្រាំ ដើម្បីឱ្យពេលអ្នកបានធ្វើតាមព្រះហឫទ័យ
នៃព្រះ នោះអ្នកនឹងទទួលបាននូវអ្វីដែលបានសន្យា”។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 8 សេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់

ជំពូកទី 9 សេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចូរយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះ (យ៉ូហ ១១:៧-២០)

បុរសមិនអាចជួយបានក្រៅពីគោរពច្បាប់ជាតិក្នុងពិភពលោក និងច្បាប់ធម្មជាតិ។ បើគាត់មិនគោរពច្បាប់ជាតិដែលគាត់រស់នៅ គាត់ក៏មិនអាចរស់នៅទីនោះបានដែរ ព្រោះគាត់មិនគោរពច្បាប់ភ្លើង និងទឹក គាត់ក៏មិនអាចរស់បានដែរ។ ភ្លើងមានប្រតិបត្តិការដុតអ្វីមួយ។ ទោះជាវាជាច្បាប់ភ្លើងក៏ដោយ ក៏បុរសនោះមិនព្រមដែរ ហើយពេលប៉ះខ្លួននឹងភ្លើងក៏ត្រូវរងគ្រោះដោយភ្លើង។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចនិយាយអំពីការពិតដែលថាយើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ។

1. ការចង់ដឹងចង់ឃើញនៃអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះ។ (7-11)

ពិបាកណាស់ដែលយើងស្គាល់ផ្នែកខាងក្រៅ តែយើងស្គាល់ផ្នែកខាងក្នុង។ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ចេញពីកន្លែងជ្រៅ។ នៅក្នុងរូបវិទ្យាក្នុងពិភពលោកយើងក៏មិនអាចដឹងពីគោលការណ៍សំខាន់បានដែរ លើកលែងតែអ្នកឯកទេស។ ក្នុងនាមជាគ្រូពេទ្យ អែងស្តែងបានបង្ហាញពីការសិក្សាដ៏សំខាន់របស់គាត់ក្នុងរូបវិទ្យា បុរសបានអានខ្សែភ្លើង ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចយល់វាបានទេ។ ដ្បិតព្រះជាវិញ្ញាណ ដ្បិតអាកប្បកិរិយារបស់ទ្រង់មានអាថ៌កំបាំងណាស់ ពិបាកនឹងស្គាល់ទ្រង់ណាស់។ អត្ថបទរបស់យើងចង្អុលទៅព្រះ និងពាក្យថា “របស់ដ៏ជ្រៅនៃព្រះ” “ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ” “ខ្ពស់ជាងស្ថានសួគ៌” “ជ្រៅជាងស្ថាននរក” “វែងជាងផែនដី” “ធំជាងសមុទ្រ” បង្ហាញថាវា អាថ៌កំបាំងពេកដែលបុរសម្នាក់នោះមិនអាចវាស់បាន។ ជាពិសេសការដាក់ទណ្ឌកម្មអំពីបាបរបស់មនុស្សត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងអាថ៌

កំបាំង។ ខទី ១១ ចែងថា “ដ្បិតគាត់ស្គាល់មនុស្សគ្មានតម្លៃ។ ពេលគាត់ឃើញអំពើទុច្ចរិត តើគាត់មិនពិចារណាទេ?”។

ដ្បិតពេលខ្លះ មនុស្សអាក្រក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយឆន្ទៈរបស់ខ្លួន ហើយមិនខ្លាចការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះឡើយ។ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលការបំផ្លិចបំផ្លាញបន្តិចម្តងៗ ដោយមិនដឹងថាវានៅក្នុងគាត់។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះយេស៊ូវមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែខ្ញុំដូចជាកន្លាតដល់អេប្រាអ៊ីម ហើយដូចជារលួយដល់វង្សយូដា™។ (ហូស ៥:១២) នេះមានន័យថា សម្រាប់អេប្រាអ៊ីមដែលប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងត្រូវទទួលទោស ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញបន្តិចម្តងៗ ដូចជារបស់ដែលរលួយស៊ី។ សម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះគឺជាអាថ៌កំបាំងណាស់ដែលអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវចាប់ខ្លួនដោយអំពើបាបនោះទេ។ យើងគួររក្សាពាក្យនេះនៅក្នុងសៀវភៅយ៉ូបម្តងទៀតក្នុងចិត្តយើង។ នោះគឺបំពេញគាត់ឃើញអំពើទុច្ចរិត តើគាត់មិនពិចារណាទេឬ?™។ (ខ១១)។

2. វិធីសាស្ត្រស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ (12-14)

1) ដោះស្រាយបេះដូងឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ បើបុរសនោះរស់នៅត្រឹមត្រូវជាមុន គេគួរតាំងចិត្តឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ គាត់គួរតែតាំងចិត្តចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលធ្វើនោះប្រៀបដូចជាសត្វលាព្រៃ ១) ព្រោះមិនមានចរិតវិងរូសច្រើន មិនមានការជឿទុកចិត្ត ២) មិនបានបង្ហាត់បង្រៀន (មិនអាចត្រូវបានព្រះ) ៣) រត់ចេញយ៉ាងលឿន។

2) ការលើកដៃឡើង ការលើកដៃគឺជាការប្រៀបធៀបនៃការអធិស្ឋាន។ វាមានន័យថា សកម្មភាពចុះចាញ់ និងលះបង់ជីវិត។ អ្នកជឿមិនអាចតាំងចិត្តរឹងរូសនៅចំពោះព្រះបាន ទេ។ គាត់គួរតែប្រគល់អនាគតរបស់គាត់ចំពោះព្រះ ទោះគាត់នៅរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយ។

3) ការលះបង់អំពើបាប។ ការដែលគាត់និយាយថានឹងស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ប៉ុន្តែគាត់មិនបោះបង់ចោលអំពើបាបនោះ ប្រៀបដូចជាបម្រើម្ចាស់ពីរ។ វាជាវិធីខ្លីដែលនៅពេលយើង ទទួលយកព្រះគ្រីស្ទក្នុងចិត្តយើង នោះយើងគួរតែចាកចេញពីអំពើបាបរបស់យើង ។ អ្នក ដែលបម្រើឪពុកម្តាយឱ្យបានល្អ គាត់គួរប្រយ័ត្ន ហើយគួរបោះចោលនូវអ្វីដែលឪពុកម្តាយ មិនពេញចិត្ត។

ឧកម្ពីរ 14 របស់យើងនិយាយថាដើម្បីបោះចោលអំពើបាបឆ្ងាយ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាអ្នកជឿ ក៏និយាយថា បោះចោលអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ តាមពិតពេលខ្លះគាត់មិនបោះចោល ទាំងស្រុងទេ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានបញ្ចូលវាទៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង។ មូល ហេតុដែលលោកប្រតិបត្តិដូច្នេះ គឺដោយសារអំពើបាបចាក់ឫសក្នុងខ្លួនយ៉ាងជ្រៅ ហើយ ក្លាយជារូបកាយតែមួយ។ ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត អំពើបាបធ្វើឱ្យគាត់ត្រូវបំផ្លាញ។ អំពើបាប តែងតែមិនមែនជាកម្រិតដែលនៅដូចមិត្តរបស់គាត់ទេ។ ទីបំផុតវាគួរតែបង្កើតរឿងដ៏អស្ចារ្យ។ នៅអង់គ្លេសមានបុរសម្នាក់បង្ហាញពស់ម្តង។ បុរសរូបនេះបានបង្ហាញសត្វពស់ធំ មួយក្បាលប្រវែង ២៥ ក្បាល (៨,៣ ម៉ែត្រ) ដែលពស់នោះធំឡើងដោយដៃរបស់គាត់តាំង ពី ២-៣ ថ្ងៃចាប់កំណើត។ គាត់បានបង្ហាត់សត្វពស់អស់រយៈពេល 25 ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់ មកគាត់បានធ្វើឱ្យវាមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនគាត់ដោយខ្យល់បក់និងវីស។ នៅពេលនេះ

ពស់ធំចាប់ផ្ដើមខ្យល់ដងខ្លួនហើយវះវាកវាដោយមិនលែងវាឡើយ រហូតដល់ដាច់ដងខ្លួនវា ដាច់ខ្យល់ស្លាប់តែម្ដង។ អំពើបាបគឺដូចជាពស់។ ប៉ុន្តែបុរសមិនដឹងខ្លួនទេ គេឱបជាប់ក្នុង ចិត្តជាយូរមកហើយក៏ប្រហារជីវិតដូច្នេះ។ អេសាយបាននិយាយអត្ថន័យថា អំពើបាបគឺ ដូចជាពស់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា “មើលចុះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនបានខ្ចីទេ ដែលវាមិនអាចសង្គ្រោះបាន ឬត្រចៀករបស់ទ្រង់ទ្រុឌទ្រោម ដែលវាមិនអាចស្ដាប់បាន។

ប៉ុន្តែអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកនិងព្រះរបស់អ្នកបែកគ្នា ហើយអំពើបាបរបស់អ្នក បានលាក់មុខគាត់ពីអ្នក ដើម្បីកុំអោយគាត់ឮ។ ដ្បិតដែរបស់អ្នកសៅហ្មងដោយឈាម និង ម្រាមដៃរបស់អ្នកដោយអំពើទុច្ចរិត។ É ពួកវាញាស់ពងរបស់អ្នកបន្ថែម។ ពួកគេត្បាញបណ្ដាញពឹងពាង; អ្នកណាដែលស៊ីស៊ីតរបស់វាក៏ស្លាប់ ហើយពស់វែកក៏ញាស់ចេញពីអ្នកណាដែលត្រូវគេកិន™។ (គឺ ៥៩:១-៥) ដូច្នេះ យើងគួរបោះចោលអំពើបាបឱ្យឆ្ងាយ ដូចជាទុកពស់វែកមកទល់ពេលនេះ។ ភស្តុតាង 5:22-23 ចែងថា បំរើទុច្ចរិតរបស់ពួកទុច្ចរិតបានជាប់អន្ទាក់គាត់ ហើយគាត់ត្រូវជាប់ក្នុងខ្សែនៃអំពើបាបរបស់គាត់។ ស្លាប់ព្រោះខ្វះវិន័យហើយដោយសារតែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបាននាំឱ្យរង្វេង™។ សូភាសិត 29:6 ចែងថា៖ បំរើសុស្សអាក្រក់ត្រូវជាប់ក្នុងការរំលងរបស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតច្រៀងដោយរីករាយ™។ ដូច្នេះ ពេលយើងបោះចោលអំពើបាប យើងនៅជិតព្រះហើយទទួលពរ។

3. អ្នកដែលបោះចោលអំពើបាប ហើយស្ដាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ចូលចិត្តមនុស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (15-20)

នៅពេលដែលយើងទទួលយកតែព្រះ យើងមិនខ្លាចអ្វីទាំងអស់ ដូច្នេះយើងមិនជួបទុក្ខ
 លំបាកណាមួយឡើយ។ អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ 1) មិនចាំបាច់មើលទៅអតីត
 កាលទេ។ អ្វីដែលគួរឱ្យសោកស្តាយក្នុងអតីតកាលត្រូវបានលុបចោលដោយព្រះតាមរ
 យៈឈាមរបស់កូនប្រុសរបស់គាត់។ ២) អនាគតគាត់មិនខ្លាចដូចគាត់គិតទៅថ្ងៃអនាគ
 ត។ ថ្ងៃអនាគតគឺដឹងនៅពេលយើងមើលវា។ ប៉ុន្តែព្រះមើលទៅវាច្បាស់ហើយស្គាល់
 ពួកគេ។ ៣) ពេលគាត់មើលស្ថានភាពជុំវិញ គាត់មិនខ្លាចវាទេ។ ពិភពលោកនេះពោរ
 ពេញទៅដោយជំងឺ និងគ្រោះថ្នាក់។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់របស់យើង។ ៤) ពេលមើលក្នុង
 ចិត្តគាត់មិនខ្លាចទេ។ បេះដូងរបស់យើងខ្សោយហើយធ្វើឱ្យយើងអត់ធ្មត់។ ប៉ុន្តែព្រះ
 វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការបន្ត។

ដូច្នេះ ចូរយើងមើលតែព្រះគ្រីស្ទ។ មានតែគាត់ទេដែលជាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។ នៅ
 ពេលដែលយើងបោះចោលអំពើបាបរបស់យើង យើងអាចរស់នៅជាមួយនឹងចក្ខុវិស័យដ៏ភ្លឺ
 ស្វាងរបស់យើងគ្រប់ពេលវេលា និងទីកន្លែងណាមួយ។

ជំពូកទី 10

សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 11

សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 12

សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 13

សេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 សេចក្តីសង្ឃឹមនៃអ្នកដែលជួបទុក្ខវេទនា (យ៉ូហ ១៦:៦-២២)

- 1. ទុក្ខវេទនាកើតចេញពីព្រះ។
- 2. ជំនឿដើម្បីរកមើលតែព្រះ។

ជំពូក 14

សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូក 15

សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូក 16

សេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ការធានារបស់យ៉ូហង់ពិភពលោកខាងមុខ (យ៉ូហ ១៩:១៣-២៧)

ការធានានៃការងារទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខ មិនមែនជាកម្រិតដែលអាស្រ័យលើប្រព័ន្ធនៃទ្រឹស្តីនោះទេ។ ថ្វីត្បិតតែទ្រឹស្តីមានភាពសក្តិសមទៅនឹងការពិតក៏ដោយ វាមិនមានឥទ្ធិពលខ្លាំងក្នុងការគ្រប់គ្រងបុគ្គលិកលក្ខណៈនោះទេ។ យ៉ូហង់ទទួលយកការធានានៃការមកដល់ពិភពលោកតាមរយៈជីវិតពិតរបស់គាត់តាមទស្សនៈនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។

1. តម្រូវការជាមុននៃការធានា

1) គាត់មិនរំពឹងពីពិភពលោកទេ។ (១៣-២២)

យ៉ូហង់ត្រូវប្រពន្ធ និងមិត្តភក្តិរបស់គាត់ស្តាប់ឡើយ។ ដូច្នេះហើយលោកមិនបានយកសេចក្តីស្រឡាញ់មកកាន់លោកនេះទេ។ អ្នកដែលនៅជាប់នឹងពិភពលោកនេះ ក្លាយជាងងឹតចំពោះពិភពលោក។ មថ ៦:២២-២៤ ចែងថា បំភ្លេចជាចង្អៀងនៃរូបកាយ។ ដូច្នេះប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នកមានសុខភាពល្អ រាងកាយទាំងមូលរបស់អ្នកនឹងពោរពេញដោយពន្លឺ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នកអាក្រក់ រាងកាយរបស់អ្នកទាំងមូលនឹងពោរពេញដោយភាពងងឹត។ បើពន្លឺនៅក្នុងអ្នកជាភាពងងឹត តើភាពងងឹតអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា! ប៉ុន្តែនរណាអាចបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់បានឡើយ ឥឡូវគាត់នឹងស្តាប់មួយ ហើយស្រឡាញ់ម្នាក់ទៀត ឬគាត់នឹងត្រូវលះបង់ចំពោះមួយ ហើយមើលងាយម្នាក់ទៀត។ អ្នកមិនអាចបម្រើព្រះ និងប្រាក់បានទេTM។ ទោះបីគាត់ជឿលើគាត់ ប៉ុន្តែស្រឡាញ់ពិភពលោក ហើយគ្មានចំណង់ក្នុងការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនអាចភ្ជាក់រសជាតិនៃសេចក្តីជំនឿ និងភាព

រីករាយរបស់វាបានឡើយ។ ប្រសិនបើយើងប្រតិបត្តិការងាររបស់ពិភពលោកតាមវិធីសាស្ត្របែបនេះ វាពិតជាគួរឱ្យជឿជាក់ណាស់។

ពេលយើងបញ្ជាក់ទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ ប្រពន្ធរបស់គាត់ មិត្តភក្តិ និងអ្នកបម្រើរបស់គាត់ បានចាកចេញទៅឆ្ងាយ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះអង្គបានកាត់ផ្តាច់សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ពិភពលោក។ ដោយសារបុរសនោះគ្មានតម្លៃនៃការប្រើប្រាស់ សូម្បីតែក្រុមគ្រួសារក៏ស្អប់គាត់ដែរ។ ដូច្នេះចំពោះពិភពលោក (គ្រួសារ និងមិត្តភក្តិ) យើងក៏មិនត្រូវការការស្រលាញ់ចំពោះពិភពលោកដែរ។ ដោយសារយើងគ្មានក្តីស្រលាញ់ចំពោះពិភពលោក យើងមានការធានាបន្ថែមទៀតចំពោះពិភពលោកខាងមុខ។

2) ជីវិតបរិសុទ្ធ (បរិសុទ្ធ) (23-24)

យ៉ូហាននិយាយថា៖ បំពាក្យរបស់ខ្ញុំត្រូវបានសរសេរមក! អូដែលពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅ! អូដែលដោយបិទដៃកន្ត្រៃនិងសំណា គេត្រូវបានផ្អាកនៅក្នុងថ្មជារៀងរហូត!™។ (២៣-២៤) ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថាទុក្ខលំបាករបស់គាត់មិនមែនជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់ទេ។ គាត់ចង់ថ្លែងទីបង្គោលពីការពិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់គាត់ដោយកោងនៅលើថ្មដែលមិនត្រូវបានដកចេញជាអចិន្ត្រៃយ៍។ ដូចមនុស្សបរិសុទ្ធបែបនេះ មានភ្នែកខាងវិញ្ញាណដើម្បីមើលទៅពិភពខាងមុខយ៉ាងប្រាកដ។ ហេព្រើរ 12:14 ចែងថា៖ បំពាក្យព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងមនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយសម្រាប់ភាពបរិសុទ្ធដែលគ្មានអ្នកណានឹងឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ™។ ១ យ៉ូហាន ៣:៣ មានប្រសាសន៍ថា បំ

ហើយអស់អ្នកណាដែលសង្ឃឹមលើទ្រង់ នោះបានបរិសុទ្ធខ្លួនឯង ដូចជាបរិសុទ្ធដែរ™។
សូមមើល ១កូរិនថូស ១៣:១-១៣, យ៉ូហាន ៤:១៧-១៨។ តើយើងទទួលបានការរាប់
ជាបរិសុទ្ធប៉ុន្មានក្នុងជីវិត? តើយើងក៏មានភាពបរិសុទ្ធក្នុងការផ្ទេរជីវិតរបស់យើងជាអ
ចិន្ត្រៃយ៍ទៅជាកូនចៅដោយគ្មានការអៀនខ្មាសដែរឬទេ? ឬយើងមិនចង់បិទបាំង
សកម្មភាពរបស់យើងដែលមនុស្សក្រោយៗមិនដឹង? ចូរយើងធ្វើតាមភាពបរិសុទ្ធរបស់យ៉ូ
ហ។ យ៉ូហានត្រូវបានបរិសុទ្ធដូចដែលគាត់ប្រកែកជាមួយព្រះ។ ជាការពិតណាស់នៅទី
នេះ “ការជជែកវែកញែក” នៅចំពោះព្រះមិនមានន័យថាការត្អូញត្អែររបស់គាត់នោះទេ
ប៉ុន្តែគាត់មានការធានាចំពោះភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់ សូម្បីតែនៅចំពោះព្រះក៏ដោយ។
សម្រាប់ជីវិតដែលបានបន្សុតនៅចំពោះព្រះគ្រាន់តែជាជីវិតនៃពន្លឺ មនុស្សបរិសុទ្ធគ្រប់រូប
គួរតែទទួលយកការធានានៃពិភពលោកខាងមុខ។ (១យ៉ូន. ២:១០, ៤:១៧-១៨) ក្នុង
ចំណោមពាក្យជាច្រើនដែលយ៉ូហង្គើបផ្ដើមទីបន្ទាល់អំពីការបន្សុតរបស់គាត់ ជាពិសេសពាក្យ
បន្ទាប់មកអាចនឹងភ្ញាក់ផ្អើល។ 23:12 និយាយថា: ឯខ្ញុំមិនបានចាកចេញពីបញ្ញត្តិនៃបបូរ
មាត់របស់គាត់; ខ្ញុំបានរក្សាទុកពាក្យសម្តីរបស់គាត់ជាជាងចំណែកអាហាររបស់ខ្ញុំ™។
និង 31:24-34 ចែងថា: ឯប្រសិនបើខ្ញុំបានធ្វើមាសជាទីទុកចិត្តរបស់ខ្ញុំ ឬហៅថាមាសល្អ
ទំនុកចិត្តរបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រេកអរដោយសារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំមានបរិបូរណ៍ ឬ
ដោយសារដែររបស់ខ្ញុំរកបានច្រើន ប្រសិនបើខ្ញុំក្រឡេកមើលព្រះអាទិត្យនៅពេលវារៈ។ ឬ
ព្រះច័ន្ទរំកិលទៅដោយភាពរុងរឿង ហើយបេះដូងរបស់ខ្ញុំត្រូវបានទាក់ទាញដោយសម្ងាត់
ហើយមាត់របស់ខ្ញុំបានបើកដែររបស់ខ្ញុំ នេះក៏ជាអំពើទុច្ចរិតដែលត្រូវដាក់ទោសដោយ
ចៅក្រមផងដែរ ត្បិតខ្ញុំពិតជាមិនពិតចំពោះព្រះខាងលើ។ ឯប្រសិនបើខ្ញុំបានត្រេកអរនឹង

ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអ្នកដែលស្អប់ខ្ព័ ឬរីករាយពេលដែលអំពើអាក្រក់ចូលមកលើគាត់ (ខ្ញុំមិនបានឱ្យមាត់ខ្ញុំធ្វើបាបដោយសុំជីវិតគាត់ដោយដាក់បណ្តាសាទេ) ប្រសិនបើអ្នកនៅក្នុងតង់របស់ខ្ញុំមិនបាននិយាយថា នរណា តើមានសាច់ដែលមិនបានពេញខ្លួនឬ?»។ ខ្ញុំបានឈរដោយការភ័យខ្លាចជាខ្លាំងចំពោះហ្វូងមនុស្ស ហើយការមើលងាយពីក្រុមគ្រួសារបានធ្វើឱ្យខ្ញុំភ័យខ្លាច ដូច្នេះខ្ញុំនៅស្ងៀម ហើយមិនចេញពីមាត់ទ្វារ^{២៣}។ កម្រិតដែលយើងទទួលស្គាល់ពិភពលោកខាងមុខដោយទ្រឹស្តីរបស់យើងគឺខ្លី។ Rabindranath Tagore បាននិយាយថា ជំនឿនៃសញ្ញាប័ត្របែបនេះជាកម្រិតនៃពាក្យដែលកវីជនជាតិឥណ្ឌា Rabindranath Tagore បាននិយាយ។ Tagore បាននិយាយថា “ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់បុរសគឺវាមើលទៅដូចជាផ្លូវដើរកាត់រវាងអគារខ្ពស់ៗ។

អាឡឺម៉ង់មើលទៅពន្លឺក៏គិតថាម្នាក់និយាយថាពិត។ ហើយវាគិតថាសំរាម និងធ្នូលីដែលវាតែងតែមើលនោះគឺជាការពិត ហើយក៏មិនសង្ស័យដែរ^{២៤}។ ដូចនោះដែរ ប្រសិនបើអ្នកជឿជឿលើពិភពលោកខាងមុខតាមទ្រឹស្តី ឬជំនឿបែបគំនិត វាមិនត្រូវបានពង្រឹងឡើយ។ ជំនឿនៃផ្លូវមួយនេះដែលត្រូវបានគេចាក់សាំងវិចគឺខ្លី។ នៅពេលយើងរស់នៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះ យើងមានការធានានៃពិភពលោកខាងមុខ។ បុរសត្រូវរស់នៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះដឹងថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ល្អ ហើយប្រើវា។ សូមមើលសុភាសិត ៣:៧-៨។

2. ខ្លឹមសារនៃការធានា

ខទី ២៥ ចែងថា បំភ្លឺតម្លៃដឹងថា ព្រះប្រោសលោះរបស់ខ្ញុំមានព្រះជន្មរស់ ហើយនៅទីបំផុត ទ្រង់នឹងឈរនៅលើផែនដី™។ នៅទីនេះនៅក្នុងពាក្យ "សម្រាប់ខ្ញុំដឹង" ពាក្យ "ខ្ញុំ" គឺជា វាក្យស័ព្ទដែលសង្កត់ធ្ងន់ដែលជាការបញ្ចេញមតិនៃការធានា។ ពាក្យ បំភ្លឺតម្លៃផែនដី™ មានន័យថា ឈរលើផែនដី។ ទោះបីជាការងារបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់ ហើយគាត់បានស្លាប់ ហើយចុងក្រោយគាត់បានក្លាយទៅជាផ្ទះលើដីក៏ដោយ ទីបំផុតអ្នកប្រោសលោះបានមកលើ ផ្ទះលើដី ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងជួយសង្គ្រោះគាត់។ បំភ្លឺតម្លៃបន្ទាប់ពីស្លាប់របស់ខ្ញុំត្រូវ បានបំផ្លាញយ៉ាងនេះហើយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ™ (ខទី ២៦) គាត់ មានសង្ឃឹមតែមួយគត់ដើម្បីជួបព្រះ។ គាត់មានសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ គាត់បាន ចាត់ទុកអ្នកផ្សេងទៀតជាអ្នកបន្ទាប់បន្សំ ប៉ុន្តែគាត់ដឹងថាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាអ្នក សំខាន់របស់គាត់។

ដូចដែលយើងឃើញខទី 27 យ៉ូហានបានផ្ដោតទៅលើការជួបជាមួយព្រះនៅក្នុងពិភពលោក ខាងមុខនេះដោយរំភើប។ ទិដ្ឋភាពនៃពិភពលោកខាងមុខរបស់គាត់គឺមិនច្បាស់លាស់ និង គ្មានអំណាច។ ខទី ២៧ ពាក្យថា បំភ្លឺតម្លៃដែលខ្ញុំនឹងឃើញដោយខ្លួនឯង ហើយភ្នែកខ្ញុំ នឹងមើល មិនមែនអ្នកណាផ្សេងទៀតទេ។ “បេះដូងខ្ញុំដួលសន្លប់!” ពាក្យ "ដែលខ្ញុំនឹង ឃើញសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់" គឺជារចនាប័ទ្មសង្កត់ធ្ងន់។ អ្វីដែលគាត់និយាយរចនាប័ទ្ធ គាត់នឹងបង្ហាញពីបំណងប្រាថ្នាដ៏ក្តៅគគុករបស់គាត់ដើម្បីជួបព្រះ។ ពាក្យថា “ហើយភ្នែក របស់ខ្ញុំនឹងមើលឃើញ មិនមែនមួយទៀតទេ” មានន័យថា ជឿថាសម្រាប់គាត់ស្គាល់ព្រះ រួចហើយ បន្ទាប់ពីគាត់បានចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ ហើយគាត់នឹងជួបព្រះដែល

គាត់បានស្គាល់ពីមុន។ គាត់ធានាថាអ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿស្គាល់ព្រះ
ក្នុងលោកនេះ ហើយរីករាយនឹងគាត់ ហើយក្នុងពិភពលោកខាងមុខ គាត់ធានាថានឹងជួប
ព្រះ។ អាស្រ័យហេតុនេះ បេះដូងរបស់គាត់ត្រូវការភាពតានតឹងដើម្បីចង់បានព្រះយ៉ាងខ្លាំង
។ ក្នុងន័យនេះយ៉ូហានិយាយថា៖ “ចិត្តខ្ញុំដួលក្នុងចិត្ត!”

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ជីវិតដែលផ្ដោតលើពិភពលោកខាងមុខ (ប្រូប 19:25-27)

ខ ២៥-២៧ មិននិយាយថាពិភពលោកបច្ចុប្បន្នទេ តែជាពិភពលោកខាងមុខ។ នោះគឺវា
និយាយអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ និងនគរបស់ព្រះ។ នៅក្នុង ខទី
25 ពាក្យថា បំសម្រាប់ខ្ញុំដឹង TM (ពាក្យ ៣៩) គឺជាវចនាប័ទ្មដែលសង្កត់ធ្ងន់។ នៅក្នុង
ភាសាហេព្រើរជាទូទៅ dkdati (ពាក្យ ៣៩) រួមបញ្ចូលអត្ថន័យ "ខ្ញុំដឹង" ។ ការងារនៅទីនេះ
បានបន្ថែមមិនមែន ani (អាណែ = អត្ថន័យនៃ "ខ្ញុំ") ដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើការធានារបស់គា
ត់។ តើជីវិតនៅកណ្តាលនៃពិភពលោកខាងមុខគឺជាអ្វី?

1. ប្រយុទ្ធជាមួយអំពើបាបជាមួយគ្នា។

លូកា 21:34 ចែងថា “ប៉ុន្តែ ចូរប្រយ័ត្នប្រយែង ក្រែងចិត្តរបស់អ្នកត្រូវស្រែកទឹក ដោយ
ស្រវឹងស្រា និងខ្វល់ខ្វាយក្នុងជីវិតនេះ ហើយថ្ងៃនោះនឹងមកដល់អ្នកភ្លាមៗ ដូចជាអន្ទាក់។
“។ ពេលយើងប្រយុទ្ធនឹងអំពើបាបជាមួយគ្នា ចិត្តរបស់យើងប្រែជាភ្លឺស្វាង ហើយស្គាល់
ពិភពលោកខាងមុខ។ អ្នកដែលតស៊ូនឹងអំពើបាប ទទួលជីវិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ត្រី
ងាប់គួរហើរទៅក្រោមទឹក ប៉ុន្តែត្រូវរស់ឡើងមកទល់នឹងទឹកហូរ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា
៖ បំបំបោះខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឃើញមុខអ្នកដោយសុចរិត។ ពេលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ខ្ញុំនឹងពេញចិត្តនឹងរូបរាង
របស់អ្នក TM ។ (ទំនុកដំកើង ១៧:១៥)

2. វាមិនផ្ដោតលើជីវិតរស់បពិត្រប្រាកដនោះទេ។

ចំណុចកណ្តាលនៃអារម្មណ៍ពិតធ្វើឱ្យយើងសង្ស័យពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះនាពេលអនាគត។ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងកើតឡើងនៅពេលអនាគត។ ប៉ុន្តែ យើងមិនអាចបដិសេធថា យើងត្រូវស្តាប់នៅថ្ងៃអនាគតទេ។ ដូចដែលល្អអេបានស្តាប់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថានឹងមានទឹកជំនន់បន្ទាប់ពី 120 ឆ្នាំហើយភ្លាមៗនោះគាត់ បានជឿលើវាហើយបានរៀបចំវាដោយផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែ មនុស្សទាំងអស់ដើម្បីស្តាប់ការ ផ្សាយដំណឹងល្អដែលល្អអេបានប្រកាសនោះ មិនបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលដោយប្រយ័ត្ន ប្រយ័ង ហើយបន្ទាប់មកពួកគេមិនបានប្រែចិត្តឡើយ។ ដូចដែលយេរេមាបានទាយពីការ បំផ្លិចបំផ្លាញនៃបាបីទូនក្នុងប្រទេសដ៏រឹងមាំនាសម័យនេះ។ មនុស្សសម័យនេះមិនដែល ជឿលើទំនាយរបស់ទ្រង់ទេ។ ទោះបីជាប្រជាជាតិមួយនៅទ្វីបអាហ្វ្រិកបានបង្កើតស្តេច មួយអង្គ ហើយបានតែងតាំងគាត់ឱ្យគ្រប់គ្រងអស់រយៈពេល 7 ឆ្នាំហើយបានសម្លាប់គាត់ ក៏ដោយក៏មានបេក្ខជនជាច្រើនដើម្បីឡើងគ្រងរាជ្យ។ ដូចជាបុរសនោះមិនប្រកាន់យក កម្រិតនៃអារម្មណ៍ពិតនៃរឿងអនាគតទេ។ ទោះបីជាបុរសនោះមិនយល់ការពិតចំពោះ សៀគ្វីនៃសកលលោកក៏ដោយ ក៏គាត់មើលឃើញស្ថានភាពនៃការរៀបចំច្បាស់យ៉ាងច្បាស់។ ដូច្នេះ ចំណេះពិតក៏មិនអាស្រ័យលើអារម្មណ៍ពិតដែរ។ សម្រាប់សេចក្តីពិតនៃព្រះ ដើម្បីរស់ឡើងវិញនូវជីវិតរបស់យើង និងដើម្បីសង្គ្រោះយើង ហើយជំទូលាយ ជ្រៅ អស្ចារ្យ ហើយរហូតមកដល់ពេលនេះ សេរីវាងព្រាណទាំងប្រាំរបស់យើងមិនអាចទទួលវាបាន ទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានប៉ះដោយជំនឿរបស់យើងតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងគួរតែជឿលើការសន្យានៃ ការមកពិភពលោកនៅក្នុងបទគម្ពីរដោយផ្ទាល់ ហើយគួរតែរង់ចាំការយាងមកជាលើកទី ពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ គ្រូគង្វាល Campbell Morgan តែងតែចងចាំការយាងមកជា

លើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់បានប្រតិបត្តិអ្វីៗទាំងអស់របស់គាត់។ ពេល
ក្រោកពីព្រលឹម គាត់នឹកឃើញការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែល
គាត់ដេកលើគ្រែក្នុងវេលាយប់ គាត់ក៏នឹកឃើញដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះ
អម្ចាស់ ទោះគាត់ធ្វើអ្វីក៏ដោយ គាត់ត្រូវចងចាំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គ។
ព្រះអម្ចាស់។

Sermon matters

Chapter 20 Sermon matters

Chapter 21 Sermon matters

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 បង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះ (ប្រែ ២២:២០-៣០)

បុរសចង់បានសន្តិភាព។ ប៉ុន្តែសន្តិភាពក៏មានមួយមិនពិត ឬមួយពិតដែរ។ សន្តិភាពទាំងអស់នៃពិភពលោកនេះគឺមិនពិត ប៉ុន្តែសន្តិភាពតែមួយគត់ដែលព្រះប្រទានគឺស្មោះត្រង់។ ដើម្បីឱ្យបុរសនោះទទួលបានសន្តិភាពពិត គាត់គួរតែធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះ។ យើងគួរតែរស់នៅដូចជាការធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះ។

1. គាត់គួរតែដាក់មេរៀនរបស់ព្រះទៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ (ខ ២២)

ពាក្យ “ដាក់ក្នុងចិត្ត” មានន័យថាដាក់ក្នុងចិត្តដែលឈាម និងជីវិតធ្វើចលនា ពោលគឺសេចក្តីស្រឡាញ់។ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនប៉ះពាល់ដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? មូលហេតុគឺខ្ញុំនឹងធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នា ប៉ុន្តែឥឡូវនេះមិនមានចិត្តធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ។ ហេតុអ្វីបានជាបុរសទំនោរទៅរកទម្លាប់ដែលពួកគេចង់ធ្វើ? យើងគួរដឹងបញ្ហានេះឱ្យបានស៊ីជម្រៅ។ ចូរយើងគិតពីករណីដែលកុមារមិនស្តាប់បង្គាប់។ គាត់មិនគោរពតាមពាក្យរបស់ឪពុកម្តាយទេ។ មិនត្រឹមតែស្តាប់ការស្តាប់សូម្បីតែពាក្យរបស់ឪពុកម្តាយប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់មិនស្តាប់បង្គាប់? ព្រោះគោលដៅរបស់គាត់ខុស។ គោលបំណងរបស់គាត់គឺមិនមែនដើម្បីសហការក្នុងរឿងគ្រួសាររបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់ទៅលេងហ្គេមជាមួយមិត្តអាក្រក់របស់គាត់ដោយការបង្ខិតបង្ខំរបស់គាត់។ ដូច្នេះហើយការគិតរបស់គាត់តែងតែខុសនឹងការគិតរបស់ឪពុកម្តាយ។ គាត់មិនគោរពពាក្យឪពុកម្តាយទេ ប៉ុន្តែគាត់ចូលចិត្តពាក្យមិត្តអាក្រក់ជាងពាក្យឪពុកម្តាយ។ ដូចអ្នកជឿដាក់គោលដៅនៃជីវិត

របស់គាត់ទៅក្នុងព្រះ គាត់មិនចង់ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ព្រោះគាត់មានសេចក្តីប្រាថ្នានៃចិត្តរបស់គាត់ដោយសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គាត់។ គាត់ជាអ្នកជឿតែឈ្មោះគាត់ប៉ុន្តែគាត់នៅកណ្តាលខ្លួនគាត់ក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីល្អដែលលោកប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីអំពាវនាវនោះ មិនមែនជាសេចក្តីពិតឡើយ។ កិច្ចការទាំងអស់របស់គាត់មិនទាក់ទងនឹងព្រះនៅក្នុងល្អនិងអាក្រក់ទេ។

2. គាត់គួរតែត្រឡប់ទៅរកព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឬទ្ធិ។ (ខ២៣)

ដើម្បីត្រលប់ទៅព្រះវិញគួរតែលម្អិត។ ម្យ៉ាងទៀត វាមិនគួរត្រឹមតែពាក្យនោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែប្រតិបត្តិដោយចិត្តស្មោះ។ ដូច្នេះតើគួរប្រតិបត្តិដោយរបៀបណា? ដោយសារយើងមិនអាចមើលឃើញព្រះនៅក្នុងភ្នែករបស់យើងដោយរបៀបណាដែលយើងអាចត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ? វាគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយបន្ទូលទុកនូវភាពទុច្ចរិតនៅក្នុងតង់របស់យើង។

“អំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងត្រសាល” មានន័យថា អំពើបាបរបស់ក្រុមគ្រួសារ។ បុរសមានអាកប្បកិរិយាទន់ភ្លន់នៅខាងក្រៅ ប៉ុន្តែខាងក្នុងយកសកម្មភាពរបស់អារក្ស។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេប្រតិបត្តិដូច្នេះ? ពីព្រោះគេដឹងថាកំហុសរបស់គេនៅក្នុងផ្ទះនឹងត្រូវបិទបាំង ហើយក៏មិនប្រព្រឹត្តដោយមិនប្រយ័ត្នដែរ។ វាគឺជាសកម្មភាពដែលពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯង។ បុរសនោះប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវនៅក្នុងផ្ទះរបស់គេ ខ្លួនគេក៏រីកចម្រើន ហើយត្រូវបានអភិវឌ្ឍ។ ផ្ទះគឺជាចំណុចនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៅក្នុងជីវិតរបស់បុរស។ កូនក៏អនុ

វត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងផ្ទះដែរ អនាគតរបស់គេគួរតែរីកចម្រើន។ សុភាសិត 30:17
 ចែងថា៖ “ភ្នែកដែលចំអកឱ្យឪពុក ហើយមើលងាយឱ្យស្តាប់បង្គាប់ម្តាយនឹងត្រូវក្អែកនៅ
 ជ្រលងភ្នំ ហើយគ្មានស៊ី”។ ទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញពីទុក្ខលំបាករបស់អ្នកមិនស្តាប់បង្គាប់
 ឪពុកម្តាយ។ កូនមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ទីបំផុតបំផ្លាញផ្ទះគេ ហើយបន្ទាប់មកក្លាយ
 ទៅជាមនុស្សគ្មានផ្ទះ។ បុរសបែបនេះមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជីវិតរបស់គាត់នៅក្នុង
 សង្គមណាមួយទេហើយគាត់រស់នៅក្នុងស្ថានភាពរង្វេងហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងត្រូវវិនា
 ស។

ពាក្យថា “បើអ្នកត្រឡប់ទៅរកព្រះដ៏មានមហិច្ឆិត អ្នកនឹងត្រូវស្ថាបនាឡើង។ ប្រសិនបើ
 អ្នកដកអយុត្តិធម៌ចេញឆ្ងាយពីតង់របស់អ្នក “ក្នុងយ៉ូប ២២:២៣ គឺមានតម្លៃ។ កាលដែល
 បុរសចូលទៅជិតអំពើបាប គប្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ព្រោះបាបល្បួងចិត្តមនុស្ស។ ដូច្នេះ
 ទំនុកតម្កើង 1:1 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែពរហើយអ្នកណាដែលមិនដើរតាមឱវាទរបស់មនុស្ស
 អាក្រក់ មិនឈរនៅក្នុងមាត់នៃមនុស្សមានបាប ឬក៏អង្គុយនៅកន្លែងនៃមនុស្សចំអកនោះ
 ឡើយ™។

3. គាត់គួរតែបោះចោលវត្ថុដើម្បីជំនួសព្រះ។ (ខ២៤)

ដូចអត្ថបទខាងលើនិយាយថា “អូដែលមានបីចង្កែក និងសំណ

ពួកគេត្រូវបានចោលនៅលើថ្មជារៀងរហូត! “។ យើងអាចចាត់ទុកការគិតបែបប្រវត្តិសា
 ស្ត្រដែលចាត់ទុកអ្នកដទៃលើកលែងតែព្រះជាវត្ថុដ៏មានតម្លៃជាង។ យើងមិនគួរធ្វើដូច្នេះ

ទេ។ យើងគួរតែបោះចោលគំនិតបែបនេះ។ យើងមិនគួរប៉ះពាល់អ្វីដែលល្អបំផុតក្នុង
 លោកទេ ប៉ុន្តែគួរបោះចោលដូចជាដីឥដ្ឋ និងថ្ម។ នៅពេលដែលយើងថ្វាយទ្រព្យដ៏មានតម្លៃ
 របស់យើងដល់ព្រះ យើងមិនគួរថ្វាយវាទៅព្រះដោយចិត្តសោកស្តាយឡើយ បន្ទាប់ពីយើង
 ថ្វាយវាដល់ព្រះ យើងគួរបំភ្លេចវាចោល ដូចជាដីឥដ្ឋ និងធូលីដី។ កាលដែលយើងថ្វាយ
 ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃដល់ព្រះ យើងមានព្រះមានតម្លៃជាងវត្ថុទាំងនោះ។ ខទី ២៣ ចែង
 ថា បំផ្លិតខ្ញុំដឹងថា ព្រះប្រោសលោះរបស់ខ្ញុំមានព្រះជន្មរស់។

ហើយនៅទីបំផុត “ទ្រង់នឹងឈរនៅលើផែនដី”។ (ខ២៥) បើយើងទទួលយកព្រះជាព្រះ
 របស់ខ្ញុំ ហេតុអ្វីមិនអាចថ្វាយយញ្ញបូជាសម្រាប់ទ្រង់? សូមមើល មថ ៦:១៩-២៤ ហាប
 ៣:១៧-១៨។

ដូច្នេះ តើយើងនឹងទទួលបានពរជ័យយ៉ាងណា? 1) គាត់អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ (ខ 26)
 2) ការអធិស្ឋានរបស់គាត់ត្រូវបានបើក ហើយគាត់បានទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់
 គាត់។ (ខ ២៧ ក) ៣) គាត់ធ្វើតាមអ្វីដែលគាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ ហើយធ្វើការ
 សម្រេចចិត្ត។ (ខ ២៧ ខ) ៤) សកម្មភាពរបស់គាត់គួររីកចម្រើន។ (ខ២៨) ៥) នៅពេល
 ដែលគាត់ទទួលទុក្ខវេទនា និងការមើលងាយពីអ្នកដទៃ OD លើកពួកគេឡើងជាជាង។ (ខ
 ២៩) ៦) មនុស្សមានបាបគួរត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគាត់។ (ខ៣០) ។ល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ព្រះ និង តង្វាយ (យ៉ូហ ២២:២-២៥)

នៅពេលដែលយើងតែងតែរស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រះ នោះយើងទទួលបានពរជ័យ។ ទោះបីយើងមានបញ្ហាខាងលុយក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរបោះបង់ចោលព្រះដែរ។ ពេលខ្លះយើងត្រូវក្រោកឈរឡើងចំពោះស្ថានភាពដែលយើងគួរចាត់ទុកបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរនៃប្រាក់។ ពេលខ្លះយើងមានបញ្ហាចំពោះបញ្ហាការងាររបស់យើង និងបញ្ហានៃការរក្សានៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ក្នុងករណីដែលយើងបន្តការកាន់កាប់របស់យើង យើងមិនអាចបន្តនៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់បានទេ យើងគួរដឹងពីបញ្ហាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ តើព្រះមិនសំខាន់ជាងការកាន់កាប់របស់យើងទេឬ? ទោះបីយើងមិនបន្តការកាន់កាប់ក៏ដោយ យើងគួរតែតាំងចិត្តរក្សានៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយយើងមានពេលសម្រាប់ព្យាបាលបញ្ហាជីវិត និងបញ្ហាដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់។ យើងមិនគួរឈប់ដើម្បីថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់របស់យើងទេ។ ឬទោះជាយើងមានគ្រោះខ្លះក្នុងជីវិតរបស់យើងក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់បញ្ហាដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះដែរ។ នៅពេលយើងដឹងពីអត្ថន័យនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ យើងអាចដឹងថាយើងថ្វាយដល់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

1. ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ដំបូងត្រូវបានជូនដំណឹងដល់មនុស្សជាតិពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលអំប្រាហាំបានថ្វាយរាល់មិលគីស្សដែក។

1) សម្រាប់អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកជាបុរសដែលដើរតាមជំហាននៃជំនឿរបស់អំប្រាហាំ ពួកគេក៏គួរថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់

មិលគីស្បាដែក មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទ។ (រ៉ូម ៤:១២) ចំពោះគ្រូគង្វាលក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ជាកម្មសិទ្ធិរបស់កុលសម្ព័ន្ធលេវី ពួកគេគួរតែថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់ព្រះផងដែរ។ (ជនគណនា ១៨:២៦)

2) មិលគីស្បាដែកមិនមែនជាសង្ឃក្នុងត្រកូលអេវ៉ានទេ ប៉ុន្តែជានិមិត្តរូបនៃសង្ឃដ៏អស់កល្បជានិច្ច គឺព្រះគ្រីស្ទ។ ដ្បិតគាត់បានទទួលដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ពីអំប្រាហាំ នោះព្រះគ្រីស្ទគង់ជាកន្លែងដែលគួរទទួលដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ពីកូនចៅរបស់អំប្រាហាំ និងគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់។ (ហេ. ៧:៩) ប្រព័ន្ធដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់មិនត្រឹមតែជាប្រព័ន្ធនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់របស់មិលគីស្បាដែកដែលជាសម្តេចសង្ឃក្នុងលោកនេះ។ លោកយេស៊ូបានប្រាប់ពួកសិស្សរបស់លោកថាពួកគេគួរថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់ព្រះតាមធម្មជាតិ។ (ម៉ាថាយ ២៣:២៣)

3) ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់គឺជាវិធីសាស្ត្រមួយក្នុងការទទួលពរជ័យពីព្រះ។

ហេព្រើរ 7:6-7 ចែងថា ៉ូ ប៉ុន្តែបុរសនេះដែលមិនមានតំណពូជពីពួកគេបានទទួលមួយភាគដប់ពីអំប្រាហាំ ហើយបានប្រទានពរដល់អ្នកដែលមានសេចក្តីសន្យា។ ៧ វាហួសពីការប្រកែកដែលថាអ្នកទាបត្រូវបានពរដោយផ្ទុកលើ។ “។ ម៉ាល 3:10 ចែងថា ព្រះប្រទានពរដ៏អស្ចារ្យដល់អ្នកដែលថ្វាយ “ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់”។ វានិយាយថា ៉ូ ចូរយកដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ពេញទៅក្នុងឃ្លាំង ដើម្បីអាចមានអាហារនៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា បើសិនជាខ្ញុំមិនបើកទ្វារស្ថានសួគ៌ឱ្យអ្នក ហើយចាក់ព្រះពរដល់អ្នកទេ រហូតដល់លែងមានសេចក្តីត្រូវការទៀត។ “។ John

D. Rockefeller ដែលបានក្លាយជាអ្នកមាននៅក្នុងពិភពលោកបានទទួលប្រាក់ 150 ដុល្លារជាប្រាក់ខែដំបូងរបស់គាត់ នៅពេលគាត់បានយកវាទៅម្តាយរបស់គាត់ ហើយ បន្ទាប់មកគាត់បានបង្រៀនដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ដល់ព្រះ។ ក្រោយមក នៅពេលគាត់ ទទួលបានប្រាក់ចំណូលមួយលាន គាត់ក៏បានថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ផងដែរ។

2. ដូចដែលយើងគិតថា សូម្បីតែជីវិតរបស់យើងគួរតែថ្វាយដល់ព្រះ ហេតុអ្វីបានជាយើង មិនថ្វាយរឿងរបស់យើង? ប៉ុលបានសរសើរពួកបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារថែស្បែកនីមួយៗ សម្រាប់ការថ្វាយរបស់ពួកគេ ហើយបាននិយាយថា ឯ ហើយនេះមិនដូចយើងបានរំពឹង ទុកទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានថ្វាយខ្លួនគេជាមុនដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកតាមព្រះ ហឫទ័យនៃព្រះដល់យើង TM ។ (កូរិនថូសទី២ ៨:៥) គាត់បានមានប្រសាសន៍ម្តងទៀត ថា ឯដ្បិតនៅក្នុងការសាកល្បងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៃទុក្ខលំបាក ភាពរីករាយជាបរិបូរណ៍របស់ពួកគេ និងភាពក្រីក្រយ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកគេបានហូរហៀរទៅក្នុងភាពសប្បុរសជាច្រើនរបស់ពួក គេ។ 3ដ្បិតគេបានឱ្យតាមមធ្យោបាយរបស់ខ្លួន តាមដែលខ្ញុំអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ ហើយ លើសពីមធ្យោបាយរបស់ពួកគេ គឺតាមការព្រមព្រៀងរបស់ពួកគេTM។ (កូរិនថូសទី២ ៨: ២-៣) យើងគួរថ្វាយដង្វាយដោយមើលទៅលើទុក្ខវេទនានៃសេចក្តីស្លាប់នៅពេលអនាគ ត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដែលយ៉ូហាន (យ៉ូហ ២៣:១០-១៧)

1. គាត់បានរក្សាការពិតនៃការសាកល្បងនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយទទួលយកអាកប្បកិរិយារបស់គាត់។

ខទី 10 និយាយថា “ប៉ុន្តែគាត់ដឹងពីផ្លូវដែលខ្ញុំយក។ នៅពេលដែលគាត់បានសាកល្បងខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងចេញមកដូចមាស។ “។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយការកាត់ក្តីគាត់មានបុគ្គលិកលក្ខណៈដើម្បីបញ្ចេញភាពត្រចះត្រចង់។ ដោយសារដើមឈើត្រូវបានឆ្កងកាត់ការញ័រខ្លាំងដោយខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងនោះ ឈើត្រូវធ្វើជាគំរូ។ តើយ៉ូហានទទួលបានការជំនុំជម្រះដោយរបៀបណា? វាត្រូវរងទុក្ខដោយការជួបនឹងស្ថានភាពបញ្ហាដែលគាត់មិនអាចរកឃើញព្រះអម្ចាស់ក្នុងការរងទុក្ខរបស់គាត់ ។ (៨-៩) នៅពេលដែលយើងស្ថិតក្នុងការរងទុក្ខ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ នោះយើងស្ទើរតែគ្មានឱកាសដែលបានហ្វឹកហាត់នោះទេ។ ដូច្នេះ ដោយសារព្រះមិនបង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយភាពរហ័សរហួន នោះយើងត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនដោយស្មោះពីព្រះ។ ពេត្រុស 1:8 និយាយថា “ទោះបីអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកស្រឡាញ់គាត់។ ទោះបីឥឡូវនេះអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកជឿលើគាត់ ហើយអរសប្បាយដោយភាពរីករាយដែលមិនអាចពន្យល់បាន ហើយពោរពេញទៅដោយសិរីវិល្ល”។ មូលហេតុដែលព្រះមិនបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើង ប៉ុន្តែមានបន្ទូលថាជឿលើទ្រង់ គឺដើម្បីបង្ហាត់ជំនឿរបស់យើង។ សូមមើលយ៉ូហាន 20:29 ។

2. គាត់ស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ខទី 11-12 និយាយថា “ដើររបស់ខ្ញុំបានជាប់នឹង ជំហានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានរក្សាផ្លូវរបស់គាត់ ហើយមិនបានងាកចេញឡើយ។ ខ្ញុំមិនបាន ចាកចេញពីបញ្ញត្តិនៃបបូរមាត់របស់គាត់ទេ។ ខ្ញុំបានរក្សាទុកពាក្យសម្តីរបស់គាត់ជាជាង ចំណែកអាហាររបស់ខ្ញុំ” ។ សូមពិនិត្យមើលទស្សនៈរបស់យ៉ូបចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅទីនេះ។

1) គាត់គិតថាការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលគឺធ្វើតាមព្រះ។ ពាក្យ (ខ ១១) ជើងខ្ញុំបានគោងជាប់ នឹងជំហានរបស់គាត់។ "បង្ហាញការពិតនេះ។ នៅពេលដែលយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូល របស់ព្រះ គឺមិនដូចជាការស្តាប់តាមទ្រឹស្តីដែលស្លាប់ដោយគ្មានសេចក្តីរីករាយនោះទេ ប៉ុន្តែ ការធ្វើតាមព្រះដើម្បីឱ្យមានជីវិតគ្មានទីបញ្ចប់ និងពោរពេញដោយអំណរ។

2) យ៉ូបស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអស់ពីចិត្ត។ ក្នុងពាក្យនេះថា “ខ្ញុំបានរក្សាទុកពាក្យ សម្តីរបស់គាត់ជាជាងចំណែកអាហាររបស់ខ្ញុំ។ ”, ពាក្យ "ចំណែកនៃអាហារ។ “ () ត្រូវ បានបកប្រែទៅជា “ការតាំងទីលំនៅរបស់ខ្ញុំ” ដោយអ្នកប្រាជ្ញ (Albert Barnes) ហើយ Septuagint (LXX) បានបកប្រែទៅជា “សុដន់របស់ខ្ញុំ” ។ ទោះជាយើងជ្រើសរើស ការបកប្រែណាក៏ដោយ ក៏សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុករបស់យ៉ូបចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះត្រូវបានបើកសម្តែង។ "ការតាំងទីលំនៅរបស់ខ្ញុំ" មានន័យថាការសម្រេចចិត្តនៃ បំណងប្រាថ្នាដ៏ក្តៅរបស់ខ្ញុំហើយ "ដង្ហើមរបស់ខ្ញុំ" ក៏មានន័យថាបេះដូងក្តៅរបស់ខ្ញុំផងដែរ ។ អ្នកជឿខាងលើគួរត្រេកអរនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចុងបញ្ចប់នៃ យេរេមា ១៥:១៦ និយាយថា៖ ឯពាក្យរបស់អ្នកបានរកឃើញ ហើយខ្ញុំបានស៊ីវា ហើយពាក្យរបស់

អ្នកបានក្លាយជាសេចក្តីអំណរ និងសេចក្តីរីករាយនៃចិត្តខ្ញុំ ដ្បិតខ្ញុំត្រូវបានគេហៅថា ឱព្រះ
អម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ដោយព្រះនាមទ្រង់™។ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែល
មនុស្សមិនពេញចិត្តនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? ទីមួយ ដោយសារគាត់មិនយកសំឡេងខាង
វិញ្ញាណនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ធីម៉ូថេទី២ ៤:៣-៤ ចែងថា បំផ្លិតពេលជិតមកដល់ ដែល
មនុស្សមិនស្ងៀមនឹងការបង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែមានត្រចៀករមាស់ គេនឹងប្រមូលទុក
សម្រាប់ខ្លួនឯងជាគ្រូ ដើម្បីឱ្យសមតាមតណ្ហារបស់ពួកគេ ៤ ហើយនឹងងាកចេញពីការ
ស្តាប់ការពិត ហើយរង្វេង។ ចូលទៅក្នុងទេវកថា។ “។ ទីពីរ ដោយសារគាត់មិនលះបង់
ខ្លួនដើម្បីស្គាល់បទគម្ពីរ។ មូលហេតុដែលដាវីឌបាននិយាយថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់គឺផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ (ទំនុកតម្កើង 19:10) គឺដោយសារតែគាត់បានសង្កេតឃើញគិតព្រះ
បន្ទូលទាំងថ្ងៃទាំងយប់។ (ទំនុកដំកើង ១:២) ទីបី ដោយសារគាត់មិនធ្វើតាមព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានសម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្ស។ មាន
ហេតុផលដែលព្រះបន្ទូលនៃព្រះមិនត្រូវបានបើកឱ្យបុរសនោះមិនស្តាប់តាម យោងទៅយ៉ូ
ហាន ៧:១៧។ ទីបួន ដោយសារគាត់មិនមានទុក្ខវេទនា ទំនុកតម្កើង 119:71 ចែងថា
“ជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខ ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ទ្រ
ង់។ “។

3. គាត់ស្តាប់បង្គាប់សកម្មភាពអធិបតេយ្យរបស់ព្រះ។ ខទី ១៣-១៥ ចែងថា ប៉ុន្តែគាត់
មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ហើយតើអ្នកណាអាចបង្វែរគាត់មកវិញបាន? អ្វីដែលគាត់ចង់បាន

គឺគាត់ធ្វើ។ ដ្បិតគាត់នឹងបំពេញនូវអ្វីដែលគាត់បានតែងតាំងសម្រាប់ខ្ញុំ ហើយរឿងនេះជា
ច្រើននៅក្នុងចិត្តគាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំភ័យខ្លាចចំពោះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ។

ពេលខ្ញុំពិចារណា ខ្ញុំខ្លាចគាត់™។ នៅពេលដែលបុរសរស់នៅពេញមួយជីវិតរបស់គាត់
មានរបស់ដែលខ្លួនគាត់មិនអាចប្រតិបត្តិបាន។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរទទួលយកបរិយាកាស
ចេញមកពីការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះឱ្យបានល្អ។

ខទី ១៧ ចែងថា៖ បំប៉នខ្ញុំមិននៅស្ងៀមទេ ដោយព្រោះភាពងងឹត

ក៏មិនមែនដោយសារតែភាពងងឹតក្រាស់គ្របមុខខ្ញុំ™។ ការបកប្រែកាន់តែងាយស្រួលនៃ
វគ្គនេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ បំដ្បិតមុនភាពងងឹតមកដល់ ខ្ញុំមិនត្រូវកាត់ចេញទេ
ហើយគាត់ក៏មិនបិទបាំងភាពងងឹតនៅចំពោះមុខខ្ញុំដែរ™។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះ គឺជា
ហេតុផលនៃភាពមិនសប្បាយចិត្ត និងការភ័យខ្លាចរបស់គាត់ គឺសម្រាប់មុនពេលភាព
ងងឹតរបស់គាត់ (ទុក្ខព្រួយ) មកដល់គាត់ គាត់មិនស្លាប់ទេ។ យ៉ូហានតស៊ូតតលយប់យរ
ដោយស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នដែលគាត់រងទុក្ខ ដោយពឹងលើព្រះ។

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់

1. “ ” (ខ ២១)

2. “ ” (ខ ១៣)

3. “ ” (ខ ២០ ខ) ដោយសារពិភពលោកនេះមិនមែនជាកន្លែងនៃការជំនុំជម្រះចុងក្រោយ នោះមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់នឹងមិនត្រូវទទួលទោសជាប្រាកដឡើយ។ ប៉ុន្តែ ច្បាស់ណាស់ថាមនុស្សអាក្រក់បានទទួលទោសនៅក្នុងពិភពលោក។ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ស្តង់ដារមួយដែលព្រះបានព្រមានមនុស្សជាតិក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន ហើយធ្វើឱ្យពួកគេប្រែចិត្ត ។ វាគ្រាន់តែជា Ilberlbackke ប៉ុណ្ណោះ (ដូចជាមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម អ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានព្រមាន) សូមមើល លូកា ១៣:១-៥។

ជំពូកទី 25 សេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់ៗ

1. “ ” (ខ២) មានតែព្រះទេវដែលអាចផ្តល់សន្តិភាពពិតប្រាកដដល់មនុស្ស។ ព្រោះ ទ្រង់ជាព្រះអធិបតេយ្យដាច់ខាតដែលទ្រង់គ្រប់គ្រងនៅកន្លែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ដូច្នេះ យើងអាចទទួលបានសេចក្តីសុខតាមរយៈទ្រង់ក្នុងស្ថានភាពថប់បារម្ភ។

2. “ ” (ខ៣) ទេវតាគឺជាទាហានដ៏ច្រើនរាប់មិនអស់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធ ដែលបើកភ្នែកខាងវិញ្ញាណ មិនខ្លាចនឹងយោធានៃប្រទេសលោកិយឡើយ។ សូមមើល ស្តេចទី១ ៦:១៤-១៧។

ជំពូកទី 26 សេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់ៗ

1. “ ” (ខ ៦)

2. “ ” (ខ៧)

3. “ ” (ខ១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 អំពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវ (ឃ្លីប ២៨:២៣-២៨)

យើងមិនសំដៅលើពិធីគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះនិងរបៀបនៃការកោតខ្លាចព្រះយេស៊ូវទេ។

ពិតហើយ ចិត្តកោតខ្លាចព្រះជាចំណុចសំខាន់។

1. មានតែព្រះទេដែលជាវត្ថុនៃការភ័យខ្លាចរបស់គាត់។

បុរសមិនខ្លាចសត្វទេ តែគួរខ្លាចតែព្រះ។ លោកូប្បត្តិ 1:28 ថែងថា ព្រះបានបង្គាប់ឱ្យមនុស្សត្រួតត្រាផែនដី ហើយគ្រប់គ្រងលើសត្វទាំងអស់។ នៅពេលដែលបេះដូងរបស់មនុស្សគ្រប់គ្រងលើសត្វនោះ ហើយគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ហើយបេះដូងរបស់មនុស្សត្រូវបានកាន់កាប់ដោយពួកគេ គាត់អាចស្គាល់ព្រះ និងស្រឡាញ់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារបុរសនោះខ្លាចអ្នកដទៃខ្លាំងជាងព្រះ ទីបំផុតគាត់គួរតែជាអ្នកថ្វាយបង្គំប្រះ។ កាលដែលបុរសថ្វាយបង្គំប្រះ គាត់មិនអាចបម្រើតែប្រះនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បម្រើប្រះរាប់មិនអស់។

ហេតុផលដែលត្រូវប្រតិបត្តិដូច្នេះ ព្រោះសត្វមិនអាចផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់មនុស្សបានឡើយ។ ការពិតដែលថាជនជាតិឥណ្ឌាបម្រើប្រះចំនួន 350 លាននាក់ត្រូវបានជូនដំណឹង។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជារឿងល្ងង់ខ្លៅដែលពួកគេបានទទួលយកសូម្បីតែគោជាវត្ថុសក្ការៈរបស់ពួកគេ ហើយមនុស្សជាច្រើនបានអត់ឃ្លាន ទោះបីជាគោបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ដំណាំកសិកម្មក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនអើពើនឹងវាដែរ។

តើរបៀបណាដែលព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់មនុស្សជាតិ? គាត់បង្ហាញការពិតនៅក្នុង
 ទំនាក់ទំនងនៃកិច្ចព្រមព្រៀង។ ម្យ៉ាងទៀត តាមគោលការណ៍ដែលគាត់បានសម្រេចនូវអ្វី
 ដែលគាត់និយាយ ដូច្នេះគាត់បង្ហាញពីភាពសុចរិត ភាពពេញលេញរបស់គាត់ និងជា
 ពិសេសភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់។ ឧកម្មនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជា
 ប្រព័ន្ធនៃពាក្យដើម្បីឱ្យមានទំនាក់ទំនងនៃសកម្មភាពនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ដូច្នេះចម្លើយខ្លី
 របស់យើងចំពោះសំណួរ ០ តើយើងអាចដឹងពីអត្ថិភាពនៃព្រះដោយរបៀបណា? ចម្លើយ
 ដ៏ខ្លីរបស់យើងគឺ ០ ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកផ្តល់ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ™។ ថ្វីត្បិតតែវាជាចម្លើយ
 ខ្លីក៏ដោយ ក៏វាច្បាស់ និងជាចម្លើយដ៏ល្អឥតខ្ចោះ។

យើងគួរបន្តក្នុងគំនិតរបស់យើងថា សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះគឺស្រស់ស្អាត និងពេញលេញ
 ណាស់។ សេចក្តីសញ្ញាមិនមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការនិយាយពីរឿង និងពាក្យដើម្បីនាំ
 មកនូវឥទ្ធិពលដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ទំនុកតម្កើង 111:5 ចែងថា៖ ០ ទ្រង់ប្រទានអាហារ
 ដល់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់។ គាត់ចងចាំសេចក្តីសញ្ញារបស់គាត់ជារៀងរហូត™។
 ទោះបីមុនពេលកិច្ចព្រមព្រៀងនេះបានសម្រេចក៏ដោយ ក៏យើងក្រឡេកមើលកិច្ចព្រម
 ព្រៀងដែលយើងពេញចិត្តដោយសេចក្តីជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹម បន្ទាប់ពីវាត្រូវបានសម្រេច
 ហើយ យើងគួរតែរីករាយដោយគ្មានកំណត់។ យើងមិនខ្លាចអ្វីដែលយើងមិនដឹងនោះទេ
 យើងខ្លាចព្រះដើម្បីដឹងតាមរយៈសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់។ ការភ័យខ្លាចគ្រាន់តែជាជំនឿ
 ប៉ុណ្ណោះ។

ការដែលយើងមានជំនឿបែបនេះក៏មិនកើតចេញពីខ្លួនយើងដែរ។ វាក៏ជាការពិតដែលថា ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើង ទទួលពួកគេជាព្រះគុណចំណូល នៅពេលដែលមានរឿងខុសគ្នា ពួកយើងជាកម្មសិទ្ធិ របស់ពិភពលោកដែលពុករលួយ យើងបង្ហាញភាពឥតប្រយោជន៍ និងអំពើបាបទាំងអស់ ដោយរបស់ដែលបានបង្ហាញដូចដែលយើងមាន។ យើងមិនទទួលថារឿងបែបនេះជាព្រះ គុណចំណូលទេ។ ព្រះគុណដ៏ពិតដែលយើងទទួលគឺការស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿ លើទ្រង់ដោយការយល់ពីព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសញ្ញា និងដោយការទទួលស្គាល់វា ។

ពាក្យថា “ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវ” គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃចំណេះដឹង។

មនុស្សល្អឬមើលងាយប្រាជ្ញានិងការណែនាំ។TM(សុភ. ចំណេះដែលមិនគួរកោតខ្លាច ព្រះ ផ្តល់តែថ្នាំពុលដល់មនុស្សជាតិប៉ុណ្ណោះ។ ការអភិវឌ្ឍមិនឱ្យមានការកោតខ្លាចដល់ ព្រះ ធ្វើឱ្យបុរសធ្លាក់ខ្លួនចូលទៅក្នុងទំនោរនៃយន្តការ។ កាលដែលបុរសក្លាយទៅជាដូច្នេះ គាត់មិនអាចរកឃើញអ្វីដូចជាសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីមេត្តាករុណាពីមនុស្សនោះឡើយ។ ដោយសារតែបុរសត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងលំហូរនៃ utilitarianism គាត់គួរតែ បាត់បង់ភាពស្រស់ស្អាតរបស់មនុស្ស។ ពីព្រោះគេមិនកោតខ្លាចព្រះទេ គេត្រូវកាត់ចេញពី ប្រាជ្ញាទាំងអស់ ដើម្បីផ្តល់ប្រយោជន៍ទាំងអស់ដល់ខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃទៀត។ ទីបំផុតវានាំ មកនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃពិភពលោក។

2. គាត់គួរតែគោរពព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។

1) កាលដែលយើងកោតខ្លាចព្រះ យើងមិនគួរកោតខ្លាចព្រះដូចមេកំណាចឡើយ។

ទោះបីអារក្សកោតខ្លាចព្រះ តែមិនស្រឡាញ់ព្រះ។ យ៉ាកុប 2:19 ចែងថា “អ្នកជឿថាព្រះជាម្ចាស់មានតែមួយ អ្នកធ្វើបានល្អ។ សូម្បីតែអារក្សក៏ជឿហើយញាប់ញ័រ!TM។ ការកាត់ទោសយ៉ាកុបនេះជាកម្មវត្ថុរបស់អ្នកដែលមិនជឿលើព្រះ។

2) កាលដែលយើងកោតខ្លាចព្រះ យើងមិនគួរកោតខ្លាចព្រះដូចព្រះចៅផារ៉ោន និងនេបកានេសារឡើយ។

ផារ៉ោន និងនេបកានេសារក៏បានសរសើរព្រះដែរ ខណៈអព្វុតហេតុរបស់ព្រះបានកើតឡើង។ កាលព្រះចៅផារ៉ោនសម្លឹងមើលគ្រោះកាចនៃព្រិល នោះទ្រង់បានសារភាពថាទ្រង់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ (និក្ខមនំ ៩:២៧) នេបកានេសាបានស្តាប់ការបកស្រាយសុបិនរបស់ដានីយ៉ែល រួចទ្រង់ប្រាប់ដានីយ៉ែលថា៖ ប៉ុន្តែមានបន្ទូលទៅដានីយ៉ែលថា៖ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះរបស់អ្នកគឺជាព្រះនៃព្រះ និងជាព្រះអម្ចាស់នៃស្តេចទាំងឡាយ ហើយជាអ្នកបើកបង្ហាញអាទិកំបាំងសម្រាប់អ្នក។ អាចលាតត្រដាងអាទិកំបាំងនេះTM។ (ដាន. ២:៤៧) ពេលនរណាម្នាក់មើលទិដ្ឋភាពនៃអព្វុតហេតុរបស់ព្រះ តើអ្នកណាមិនអាចទទួលការភ័យខ្លាច? ប៉ុន្តែព្រះបានទទួលស្គាល់ថាកោតខ្លាចទ្រង់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ហើយសព្វព្រះហឫទ័យដូចជាអព្វុតហេតុខ្លះមិនបានកើតឡើង ជាជាងកោតខ្លាចព្រះដូចជាអព្វុតហេតុបានកើតឡើង។

3) កាលដែលយើងកោតខ្លាចព្រះ យើងមិនគួរកោតខ្លាចព្រះដូចពួកផារីស៊ីឡើយ។

ទោះបីយើងបង្ហាញការលះបង់ខាងក្រៅក៏ដោយ ព្រោះចិត្តរបស់គាត់មិនត្រូវបានបន្សុទ្ធ វា
ជាអំពើបាបដើម្បីបញ្ឆោត។ ព្រះសម្លឹងមើលបេះដូងរបស់មនុស្សជាចម្បង។ (ទំនុកដំ
កើង ៥១:៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 បុរសនៃសេចក្តីជំនឿ (យ៉ូហ ២៩:១-១៧)

យ៉ូហបានខកខានជីវិតជាក់ស្តែងនៃសេចក្តីជំនឿក្នុងពេលវេលាដែលមានសុខភាពល្អរបស់គាត់ ខណៈដែលគាត់បានជួបនឹងទុក្ខលំបាក។

1. យ៉ូហដើរជាមួយព្រះ (1-11)

នៅក្នុងការពិតដែលគាត់បានដើរជាមួយព្រះ យើងអាចវិភាគជាធាតុបីជាដំបូងនៃការទាំងអស់។ ពួកគេមានដូចខាងក្រោម។ 1) វាជាការពិតដើម្បីវាយទៅកាន់អំណាចរបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ពាក្យថា ឯ ពេលចង្អៀងរបស់គាត់ភ្លឹមកលើក្បាលខ្ញុំ ហើយខ្ញុំដើរកាត់សេចក្តីងងឹតដោយពន្លឺរបស់គាត់ TM (ខទី ៣) មានន័យថាវា។ 2) វាគឺជាការពិតដែលគាត់បានទទួលយកដើម្បីមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ពាក្យថា ឯ ដូចជាខ្ញុំនៅក្នុងឋានៈសំខាន់របស់ខ្ញុំ ពេលដែលមិត្តភាពនៃព្រះនៅលើត្រសាលរបស់ខ្ញុំ TM (ខទី ៤) មានន័យថាវា។ បទពិសោធន៍ពីរប្លង់ខាងលើនេះគឺជាបទពិសោធន៍ដើរជាមួយព្រះ។ (ខទី ៥ ក) ដូចដែលអ្នកជឿបានយល់ការពិតនៃដំណឹងល្អនៅពេលតែមួយនៅពេលដែលបេះដូងរបស់គាត់ត្រូវបានដុតដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ គឺជាភស្តុតាងដែលថាព្រះបានដើរជាមួយគាត់ តើការដើរជាមួយព្រះជាអ្វី? បទពិសោធន៍នៃសិស្សពីរនាក់ដើម្បីចុះទៅក្រុងអេម៉ាស គឺគ្រាន់តែវាប៉ុណ្ណោះ។ (លូកា ២៤:១៣-៣២) ៣) គឺជាការពិតដែលលោកបានចម្រើនឡើងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។ គាត់បានយករឿងរឿង

ហើយបានទទួលការគោរពពីបុរសជាច្រើនដែលជាបុគ្គលិកលក្ខណៈពិសេសរបស់គាត់។
(6-11)

2. យ៉ូបដើរដូចជាជនជាតិសាម៉ាវីដ៏ល្អម្នាក់។ (12-17)

ព្រះអង្គបានចាត់ទុកស្ថានភាពទុក្ខលំបាករបស់មនុស្សវេទនាដូចជាស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់
ព្រះអង្គ ហើយបានជួយគេ។ ដូចជាការសារភាពរបស់គាត់ ពាក្យដែលគាត់និយាយថា “ខ្ញុំ
ជាភ្នែកមនុស្សម្នាក់ ហើយជើងទៅមនុស្សខ្លី”។ បានបង្ហាញការពិតនេះ។ ជីវិតជាក់ស្តែង
បែបនេះបានបង្ហាញការពិតថាគាត់ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនគាត់។ សូមមើល ខ
១២-១៤ ។

ការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចរូបកាយរួមបញ្ចូលការស្រឡាញ់អ្នកដទៃដែលមានន័យថា
ស្រឡាញ់ខ្លួនឯងពិតប្រាកដ។ ម្យ៉ាងទៀត បុគ្គលិកលក្ខណៈដ៏ស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំត្រូវបាន
បង្កើតឡើងដោយការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកមានហេតុផល
ដើម្បីស្រឡាញ់អ្នកដទៃយ៉ាងខ្លាំងក្លា និងការជំរុញចិត្តរបស់ខ្លួនដូចជាស្រឡាញ់អ្នកដទៃ។
ដោយសារយ៉ូបស្រឡាញ់អ្នកដទៃតាមពិតប្រាកដ គាត់ផ្ទាល់បានរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំង។
វាត្រូវបានបង្ហាញដោយពាក្យ ខទី ៧៩១១, ១៨៩២៥។ ជាពិសេស ខទី ២៣ ០ គេបានរង់
ចាំខ្ញុំ ដូចភ្លៀងធ្លាក់™ ជាពាក្យតំណាង។ ត្រឹមត្រូវហើយ។ បុរសនោះស្រឡាញ់អ្នកជិត
ខាងដូចរូបកាយរបស់ខ្ញុំ គាត់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍទៅជាខ្លួនឯងធំទូលាយពីខ្លួនឯងតូចចង្អៀត។

ដូច្នេះ យើងមិនគួរភ្លេចពាក្យនេះទេ (កិច្ចការ ២០:៣៥) បំណងនោះមានពរជាងការ
ទទួលTM។

1. “ ” (ខ ១)

2. ការដែលមុខរបស់គាត់គឺ (9-10) មានន័យថាត្រូវបានគេមើលងាយយ៉ាងខ្លាំង។ ការទទួលបានការមើលងាយពីអ្នកដទៃត្រូវរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែវាមានប្រយោជន៍ ព្រោះមុននឹងទទួលបានការចម្អិនបែបនេះ គាត់មិនបានដឹងពីអត្ថន័យនៃការរងទុក្ខដូចការចម្អិនរបស់ព្រះយេស៊ូវឡើយ។ (មថ ២៦:៦៧) យើងរៀនលោកយេស៊ូវកាន់តែស៊ីជម្រៅ ពេលយើងរងទុក្ខដោយសារដំណឹងល្អ។ សូមមើល ភីលីព ៣:១០-១១ ។

3. “ ” (ខ ២០) កាលដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ១) យ៉ូហានបានដឹងថា សម្រាប់គាត់ជាអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ គាត់ដឹងពីការរងទុក្ខក្រោមកំហឹងរបស់ព្រះ។ ការដែលព្រះមិនបានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូហាន មានន័យថាគាត់បានឆ្លើយតបដូចជាអាកប្បកិរិយានៃកំហឹងរបស់ព្រះចំពោះគាត់។ ដូចដែលមនុស្សម្នាក់មានអារម្មណ៍ថា កំហឹងរបស់ព្រះនឹងត្រូវទម្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពមិនស្ងៀមស្រួលនឹងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ (គឺ ២:១៩, បប ៦:១៥-១៧) ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សជាច្រើននៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះបានក្រោកឈរឡើងក្រោមកំហឹងរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន ៣:៣៦) ដែលពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថារងទុក្ខខ្លះឡើយ។ ២) ទោះជាយ៉ូហានមិនទទួលបានឆ្លើយនៃការអធិស្ឋានក៏ដោយ គាត់បានអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។ នៅពេលនេះគាត់ដូចជាដាវីឌ។ (ទំនុកតម្កើង ២២:១-២) វាគឺជាការ

លះបង់ដែលជំនឿដ៏មុតមាំរបស់គាត់ (១៣:១៥) ថាទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់សម្លាប់គាត់ក៏
ដោយ គាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះដែលបាននាំមក។

ជំពូកទី 31 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 32 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 33 ធម្មទេសនា

ជំពូកទី 34 សេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 13 ការអធិស្ឋានដែលអាចឆ្លើយបាន (យ៉ូហ ៣៥:៩-១៣)

យ៉ូអែល 1:20 ចែងថា៖ បំណងប្រសើរតែសត្វពាហនៈក៏ស្រែកទ្រហោយប្រោះទន្លេរឹងស្ងួត ហើយភ្លើងបានលេបត្របាក់វាលស្មៅនៅវាលរហោស្ថាន™។ ទំនុកតម្កើង 104:21 ចែង ថា៖ បំណងសង្គ្រោះកំពុងគ្រហឹមរកចំណីពីព្រះ™។ តើពាក្យបែបនេះមានន័យដូចម្តេច? វាមិន មែនជាអត្ថន័យដែលពួកគេអធិស្ឋានដោយមនសិការនោះទេ។ ការដែលពួកគេស្រែករក អាហារ ព្រះទ្រង់ប្រទានអាហារដល់ពួកគេ មានន័យថា វាហាក់ដូចជាការពិតដែលពួកគេ អធិស្ឋានដល់ព្រះ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះបន្ទោសអ្នកណាដែលមិនអធិស្ឋានដោយសម្ងាត់។ សត្វក៏បន់ស្រន់ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សអធិស្ឋានដល់ព្រះ? បើសត្វស្រែកអង្វរព្រះឱ្យចំណី ដូចមនុស្សស្រែកអង្វរព្រះ ហេតុអ្វីមិនឱ្យអាហារ? សូមមើលទំនុកតម្កើង 90៤:២៧- ២៨។

1. ចូរយើងស្វែងរកព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យយើងសរសើរបទចម្រៀងនៅពេលយប់។ (ខ 11 ក)

“ពេលយប់” មានន័យថា គ្រាទុក្ខវេទនា និងទុក្ខវេទនា។ ពិតជាលំបាកណាស់ក្នុងការស្វ័ ទ្រាំនឹងពេលវេលារងទុក្ខ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រះដើរជាមួយពួកគេ វាគឺជាពេលវេលាដ៏ រីករាយ។ មួយថ្ងៃមាន១២ម៉ោងពេលថ្ងៃ និង១២ម៉ោងយប់។ ផ្ទុយទៅវិញ ដើមឈើ និង ដំណាំទាំងអស់ត្រូវបានដាំដុះកាន់តែច្រើននៅពេលយប់។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ បំណង អ្នកដែលឆ្លើយហត់ ហើយផ្ទុកផ្លូវមកឯខ្ញុំ នោះអញនឹងឱ្យអ្នករាល់គ្នាយប់សម្រាក។ ចូរ យកនឹមរបស់ខ្ញុំដាក់លើអ្នក ហើយរៀនពីខ្ញុំចុះ ដ្បិតខ្ញុំស្លូតបូត ហើយមានចិត្តសុភាព នោះ

អ្នកនឹងបានសេចក្តីសំរាកដល់ព្រលឹងអ្នក។ ដ្បិតនីមខ្ញុំស្រួល ហើយបន្ទុកខ្ញុំក៏ស្រាលដែរ™
។ (ម៉ាថ. ១១:២៨-៣០) ពេលយើងមានពេលលំបាកនិងធ្ងន់ នោះជាឱកាសដើម្បីទទួល
នឹមរបស់ព្រះយេស៊ូវមគ្គ។ បន្ទាប់មកយើងទទួលបានរឿងល្អ។

យើងមិនគួរចង់ដកទុក្ខលំបាកចេញពីយើងទេ។ យើងគួរអធិដ្ឋានដូចដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យយើង
សរសើរក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកនិងការរងទុក្ខ។ សូមព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ការអធិដ្ឋានបែបនេះ។
ព្រះមិនពេញចិត្តដែលយើងតែងតែស្ថិតនៅក្នុងជំនឿរបស់ទារកនោះទេ។ យើងគួររៀន
រឿងស៊ីដម្រៅខ្លះ។ លោកយេស៊ូវមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯទោះជាគាត់ជាកូនក៏ដោយ គាត់
បានរៀនស្តាប់បង្គាប់តាមរយៈការរងទុក្ខ™។ (ហេ. ៥:៨) យើងព្យាយាមជៀសវាងការ
រងទុក្ខជាសំខាន់។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងរងទុក្ខដោយជៀសមិនរួច យើងមានការពិត
ដែលយើងគួរចង់ចាំនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ វាគឺជាការពិតដែលថាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏អស្ចារ្យ
ស្ថិតនៅក្នុងវា។

2. ចូរយើងស្វែងរកព្រះដើម្បីបង្រៀនប្រាជ្ញា។ (ខ ១១ ខ)

តើប្រាជ្ញាជាអ្វី? វាចង្អុលទៅថា៖ ឯហើយគាត់បាននិយាយទៅកាន់មនុស្សថា មើលចុះ
ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវ នោះជាប្រាជ្ញា ហើយងាកចេញពីការយល់អាក្រក់™ ដូច
យ៉ូបបានមានប្រសាសន៍ (យ៉ូប ២៨:២៨) សុភាសិត ១៤:២៧ ចែងថា៖ សេចក្តីកោតខ្លាច
ដល់ព្រះយេស៊ូវជាប្រភពនៃជីវិត ដើម្បីឱ្យគេងាកចេញពីអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់™។ ព្រះ
បង្រៀនមនុស្សឱ្យកោតខ្លាចព្រះ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានបង្រៀនដល់សត្វឡើយ។ ព្រោះសត្វ

មានតែរូបកាយ តែគ្មានព្រលឹងស្គាល់ព្រះ។ ដូច្នេះសត្វទាំងអស់មិនស្គាល់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះស្គាល់ព្រះដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បន្ទាប់ពីមនុស្សបានជួបប្រទះ នូវអ្វីៗទាំងអស់នោះ ពួកគេបានស្គាល់កិច្ចការរបស់ព្រះនៅទីនោះ។ ឧត្តមសេនីយ Myung Sin Chae ឧត្តមសេនីយយោធាកូរ៉េ ដែលត្រូវបញ្ជូនទៅកាន់ប្រទេសវៀតណាម ដឹកនាំយោធានេះ ហើយបានទៅដល់មាត់សមុទ្រវៀតណាម ហើយគាត់បានស្នាក់នៅមាត់ សមុទ្រ ដោយសារព្យុះមិនមកដល់ បន្ទាប់មកស្នាក់នៅលើទីកន្លែងពេលមួយសប្តាហ៍ ហើយរង់ចាំវា។ ប្រសិនបើពួកកុម្មុយនិស្តវៀតណាមវាយប្រហារមកលើពួកគេ យោធាកូរ៉េត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពដីគ្រោះថ្នាក់ ដែលពួកគេស្ទើរតែអាចនឹងត្រូវចាញ់ ដូច្នេះឧត្តមសេនីយ មឿង សិនជា ផ្តល់សក្ខីកម្មថា ការមិនវាយប្រហារវៀតណាមកុម្មុយនិស្តគឺជាការជ្រៀតជ្រែករបស់ព្រះ។ ព្រះបង្រៀនមនុស្សអំពីការរស់នៅរបស់គាត់។ 1) គាត់បង្រៀនយើងពីអំណាចរបស់គាត់។ យ៉ូហ ៣:២២ ចែងថា ឯ ចូរប្រយ័ត្ន! កុំងាកទៅ រកអំពើទុច្ចរិតឡើយ ដ្បិតអ្នកបានជ្រើសរើសជាងការរងទុក្ខ™។ ២) ដោយសារអ្នកជឿមានកំហុស ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញការពិតនៃការរស់នៅរបស់គាត់ដោយផ្តល់ការប្រៀនប្រដៅ។ យ៉ូហ 5:17-18 មានប្រសាសន៍ថា ឯ មើលចុះ អ្នកនោះមានពរហើយអ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រដៅ ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូជិ៍។ សម្រាប់ រូបស ប៉ុន្តែគាត់បានខ្យល់ឡើង; គាត់បាក់ ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ™។ 3) ព្រះបង្ហាញការពិតដែលនៅរស់របស់គាត់ដោយដាក់ទោសអ្នកមិនជឿ។ ស្តេចហេរ៉ូដនឹងសម្លាប់យ៉ា កុបដោយដាវ នោះមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយត្រូវសុគតដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌។ កិច្ចការ 12:21-23 ចែងថា ឯនៅថ្ងៃកំណត់ ហេរ៉ូដបានពាក់អាវរាជរបស់ទ្រង់

ឡើងអង្គុយលើបណ្តុំ ហើយបានថ្លែងសុន្ទរកថាទៅកាន់ពួកគេ។ ប្រជាជនស្រែកឡើងថា៖
បំណងរបស់ព្រះ មិនមែនជាបំណងរបស់មនុស្សទេ!TM។ រំពេចនោះ មានទេវតារបស់
ព្រះអម្ចាស់វាយគាត់ ពីព្រោះគាត់មិនបានលើកតម្កើងព្រះ ហើយគាត់ត្រូវដង្ហែស៊ី ហើយ
ដកដង្ហើមចុងក្រោយTM។

ជំពូកទី 35 ធម្មទេសនា

1. “ ” (ខ៧)

2. “ ” (ខ ១១)

3. “ ” (ខ១៣)

ជំពូកទី 36 ធម្មទេសនា

ជំពូកទី 37 ធម្មទេសនា

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 អំពីភាពស្រស់ស្អាតនៃពិភពលោក (ប្រែ ៣៨:១-៧)

អ្វីដែលព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់នៅផ្នែកនេះគឺការពិតដែលទ្រង់បានបង្កើតពិភពលោក។ ព្រោះ
លោកបង្កើតពិភពលោកយ៉ាងស្អាត ពេលថាទេវតាក៏សរសើរ។

1. គាត់បានបង្កើតពិភពលោកជាផ្ទះមួយ។ (4-6)

ផ្ទះគឺជាក្រណាត់ដែលបុរសរស់នៅ។ បន្ទាប់មកអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ព្រះ
បានបង្កើតពិភពលោកជាគោលបំណងបែបនេះ។ ពាក្យដែលព្រះបានដាក់គ្រឹះ (ខ ៤ ក)
ហើយវាសំរេចនាសម្ព័ន្ធនៃទិដ្ឋភាព។ (ខ៥) ជាពាក្យសម្រាប់សង់ផ្ទះ។ កាលព្រះបាន
បង្កើតពិភពលោក ទ្រង់បានបង្កើតវាជាកន្លែងដែលមនុស្សរស់នៅ។ គឺ 45:18 ចែងថា
“ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ (ទ្រង់ជាព្រះ!) ដែលបានបង្កើតផែនដី
ហើយបានបង្កើតវា (ទ្រង់បានបង្កើតវា ទ្រង់មិនបានបង្កើតវាទេទេ ទ្រង់បានបង្កើតវាឱ្យ
មានមនុស្សនៅ!) ៖ ឯយើងជាព្រះយេហូវ៉ា ហើយគ្មានឯណាទៀតទេ™។ សម្រាប់ថ្ងៃនេះ
cosmos វិទ្យាសាស្ត្រនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងត្រូវបានបញ្ជាក់។ ព្រះច័ន្ទគ្មានខ្យល់ ប៉ុន្តែ
ពិភពលោកមានវា។ ហើយពន្លឺក៏ចែងចាំងក្នុងពិភពលោកជាងពិភពព្រះច័ន្ទទៅទៀត។ ថ្ងៃ
ត្បិតតែពិភពព្រះច័ន្ទមិនអាចកែសម្រួលភាពបានក៏ដោយ ប៉ុន្តែសកលលោកផ្តល់នូវ
លក្ខខណ្ឌដ៏ល្អដែលសត្វមានជីវិតអាចរស់បាន។

2. ទំនាក់ទំនងរវាងពិភពលោក និងផ្កាយផ្សេងទៀត។ (ខ ៧ ក)

ក្នុងខ័ណ្ឌរបស់យើងចែងថា ៦ ពេលផ្កាយព្រឹកច្រៀងជាមួយគ្នា TM ។ នៅពេលដែលព្រះ
បានបង្កើតការពិតដែលថាពិភពលោក តារាផ្សេងទៀតបានសរសើរគឺជាការបញ្ចេញមតិ
កំណាព្យដែលធ្វើឱ្យយើងដឹងពីការពិតដែលថាពួកគេផ្ដោតលើពិភពលោក។ នៅថ្ងៃសហ
សម័យ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រនៃសកលលោកគិតថា ពួកគេនឹងកាន់កាប់ពិភពលោកនៃព្រះច័ន្ទ
តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃពិភពព្រះច័ន្ទ។ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេគិតថាមនុស្សនៅលើផែនដី
នឹងទៅកាន់ពិភពនៃផ្កាយផ្សេងទៀត ហើយអាចរស់នៅទីនោះបាន។ ជាឧទាហរណ៍
សម្រាប់ភពព្រះអង្គារ និងភពសុក្រ ស្ថិតនៅកន្លែងដែលមិនឆ្ងាយពីពិភពព្រះច័ន្ទ វាបង្ហាញ
ថា នៅពេលអនាគតដ៏ខ្លីខាងមុខនេះ អវកាសយានិកនឹងត្រូវបញ្ជូនទៅទីនោះ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿថាគ្មានពិភពតារាណាមួយជាពិភពលោកទេ។ ដូចដែលយើងឃើញនៅក្នុងបទ
គម្ពីរ យើងគិតថារូបកាយសេឡេស្ទាលទាំងអស់បម្រើនៅកណ្តាលនៃសកលលោក។ អ្នក
ប្រាជ្ញមួយរូបនិយាយថា “ដ្បិតមានផ្កាយដែលមើលមិនឃើញច្រើនរាប់មិនអស់ តើពួកគេ
នឹងប្រតិបត្តិការបម្រើបែបណា? ពួកគេអាចមានតារាងករាជ្យមិនពាក់ព័ន្ធនឹងពិភព
លោក។ ហើយផ្កាយបែបនេះអាចជាកន្លែងដ៏ល្អដែលភាវៈរស់អាចរស់នៅដូចពិភពលោ
ក។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដល់តារាដូចបទគម្ពីរតែងតែបើកសម្តែងឱ្យឃើញ
ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សដើម្បីរស់នៅក្នុងពិភពលោក។ ទោះបីជាការអភិវឌ្ឍន៍នៃសកល
លោកអាចនាំមកនូវអត្ថប្រយោជន៍មួយចំនួនដល់មនុស្សជាតិក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចរំពឹង
ថាមនុស្សជាតិអាចរកឃើញការចាប់ផ្តើមមួយចំនួនដែលមនុស្សអាចរស់នៅបាន។ ប៉ុន្តែ
យើងអាចជឿជាក់លើការរីកចំរើននៃការអភិវឌ្ឍន៍ cosmos ។ ដោយសារព្រះបានប្តេជ្ញា

ចំពោះមនុស្សនូវបេសកកម្មដើម្បីកាន់កាប់ផែនដី នោះទ្រង់បានធានាការអភិវឌ្ឍវិទ្យាសាស្ត្រក្នុងបញ្ជារបស់មនុស្ស។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) ជាការពិតណាស់ ពាក្យថា បំប្រែប្រួលផែនដី™ (លោកុប្បត្តិ 1:28) មិនមានន័យថាការព្យាករណ៍អំពីអនាគតរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន ពួកគេគួរតែធ្វើការតែកាតព្វកិច្ចធម្មជាតិប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងឃើញពាក្យនេះ វាប្រាកដថាព្រះប្រទានប្រាជ្ញាដើម្បីកាន់កាប់សត្វទាំងអស់ដល់មនុស្ស។ ដូច្នេះហើយបានសន្យាថាបុរសនោះស្គាល់ផ្នែកខ្លះដល់ផ្កាយនៅស្ថានសួគ៌ហើយអាចទាក់ទងក្នុងកម្រិតណាមួយ។

3. ទេវតាច្រៀងដោយមើលឃើញការបង្កើតពិភពលោក។ (ខ ៧ ខ)

គោលបំណងសំខាន់ដែលទេវតាសរសើរគឺសរសើរព្រះដើម្បីបង្កើតពិភពលោក ការពិតដែលពិភពលោកមានភាពស្រស់ស្អាតគឺការមានខ្លឹមសារដ៏ស្រស់ស្អាតក្នុងចំណុចនៃស្នាដៃរបស់ព្រះ។ បុរសក៏គួរសរសើរតម្កើងព្រះដែរ ដោយសម្លឹងមើលប្រព័ន្ធនៃផែនដី។ ទំនុកតម្កើង 8:1 ចែងថា៖ ឯឱព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាអើយ ព្រះនាមទ្រង់ដ៏អស្ចារ្យនៅលើផែនដីទាំងមូល!™។ ករីនេះបានទទួលអារម្មណ៍ពីភាពស្រស់ស្អាតនៃព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ) ដើម្បីបង្កើតវាដោយមើលទៅភាពស្រស់ស្អាតនៃផែនដី។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង (ខទី ៧) ការសរសើររបស់ទេវតាក៏ចេញមកពីហេតុផលនេះដែរ។

ថ្ងៃនេះ អវកាសយានិកអាមេរិកបានចូលទៅក្នុងពិភពព្រះច័ន្ទ ហើយសម្លឹងមើលពិភពលោកនៃសកលលោក ហើយបាននិយាយថា ពន្លឺពណ៌ខៀវនៃសកលលោក ពន្លឺពណ៌

ក្រហម និងពន្លឺពណ៌សរបស់វា ពិតជាស្រស់ស្អាតខ្លាំងណាស់។ ដូចជាអ្នកណាក៏ដោយ ដែលមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះក្នុងការបង្កើតភាពស្រស់ស្អាតនៃ សកលលោក គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីមានអារម្មណ៍ថាមានចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏អស្ចារ្យ មុនពេលភាពស្រស់ស្អាតនោះទេ។ ក្នុងចំណោមបុរសជាតិសេសអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ មានភាពរសើបជាងទេវតាហើយជ្រៅជាងពួកគេ។ មានតែអ្នកជឿប៉ុណ្ណោះដែលមានបទ ពិសោធន៍ស្រឡាញ់ការប្រោសលោះរបស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ហើយ ពួកគេក៏មានបទពិសោធន៍ដើម្បីក្លាយជាកូនក្រមុំរបស់ព្រះ និងទីសក្ការៈរបស់ទ្រង់។ ទោះបីជាទេវតាមានអារម្មណ៍ថាមានអំណាចនៃព្រះ និងប្រាជ្ញា និងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ប្រោសលោះរបស់ព្រះដែរ។

ជំពូកទី 38 ឯកសារយោងពិសេស

ប្រវត្តិ និងវិវរណៈ

ពាក្យ ប្រវត្តិសាស្ត្រ ចង្អុលទៅពិភពនៃពេលវេលា និងលំហក្នុងទ្រឹស្តី។ ខ្ញុំទៅព្យាបាលវិវរណៈបីតាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងនិក្ខេបបទនេះ។ ទាំងនោះគឺវិវរណៈតាមរយៈពិភពធម្មជាតិ វិវរណៈតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងវិវរណៈតាមរយៈបទគម្ពីរ។

- 1. វិវរណៈតាមរយៈពិភពធម្មជាតិ។
- 2. វិវរណៈតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
- 3. វិវរណៈតាមរយៈបទគម្ពីរ។

ជំពូកទី 39 សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 40 សេចក្តីអធិប្បាយ

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ការប្រែចិត្តពីយ៉ូប (យ៉ូប ៤២:១-៦)

យ៉ូបគឺជាមនុស្សស្មោះត្រង់សៅហ្មង ហើយទៀងត្រង់ ជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះ ហើយបែរចេញពីសេចក្តីអាក្រក់™។ អ្នកបានឮអំពីភាពខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់យ៉ូប ហើយអ្នកបានឃើញគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ថាតើព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា និងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាយ៉ាងណា™។ យ៉ូបជាអ្នកអត់ធ្មត់។ ដូចជា 7:11, 23:1 បានបើកបង្ហាញកំណត់ត្រាដែលយ៉ូបបានប្តឹង។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ Hebrews Siak (כ"ז) បានបង្ហាញជា “ការត្អូញត្អែរ” មានន័យថា ទួញសោក។ ពាក្យ ប័ត្តញត្អែរ™ ជាភាសាហេព្រើរ មានមួយទៀត នោះគឺ លន់ (លូន)។ (និក្ខមនំ ១៥:២៤, ១៦:២, ៧, ជនគណនា ១៤:២, ១៦:១១, ៤១) ទោះជាយ៉ូបមានទុក្ខវេទនាដ៏អាក្រក់ក្តី គាត់មិនត្អូញត្អែរពីព្រះ ហើយពឹងផ្អែកលើគាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ គាត់បានរក្សាជំនឿយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនតាមពេលវេលាដ៏សុខសាន្ត ឬពេលដែលគាត់មានបញ្ហា។ ទោះជាគាត់នៅជាប់ភក់ដោយ យ៉ូបបានប្រែចិត្តនូវអ្វីដែលគាត់គួរប្រែចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់។ (យ៉ូប ៤២:៩)

1. តើអំពើបាបនៃការប្រែចិត្តរបស់គាត់គឺជាអ្វី?

គាត់បាននិយាយថាគាត់បានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ដែលគាត់បាននិយាយនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ។ (ខណ) ១. បំណង™ មិនមែនជារឿងមួយទៀតទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថា សំណួររបស់គាត់ដែលគាត់មិនដឹងថា ទោះបីគាត់មិនមានបាបពិសេស

ដីអាក្រក់ក៏ដោយ តើមូលហេតុអ្វីដែលគាត់ទទួលបានទុក្ខវេទនាយ៉ាងក្រៃលែង។ ជាការពិត គាត់បានសួរសំណួរបែបនេះ ប៉ុន្តែគាត់បានរក្សាជំនឿរបស់គាត់។

ប៉ុន្តែវាជាការពិតដែលគាត់បានប្រកែកជាមួយនឹងព្រះជាមួយនឹងសំណួរមួយចំនួន។ អ្នកជឿមានសំណួរជាច្រើន។ សម្រាប់ឧទាហរណ៍មួយចំនួន “ខ្ញុំជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហេតុអ្វីបានជាអាជីវកម្មរបស់ខ្ញុំកាន់តែអាក្រក់?” ឬខ្ញុំជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហេតុអ្វីបានជាកូនរបស់ខ្ញុំបានស្លាប់? ល. អំពើបាបនៃភាពល្ងង់ខ្លៅនៃប្រភេទនេះគួរតែត្រូវបានប្រែចិត្ត។

2. វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់ប្រែចិត្ត។

ដោយព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះអង្គទ្រង់បានធ្វើឱ្យយ៉ូបប្រែចិត្ត នោះទ្រង់បានធ្វើឱ្យគាត់មានបទពិសោធន៍នូវគ្រប់អំណាចរបស់ព្រះ ។ ពេលយើងទទួលស្គាល់ព្រះចេស្ដានៃព្រះ យើងយល់ពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ខទី ៥ ចែងថា ០ ខ្ញុំបានឮពីអ្នកដោយត្រចៀក ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ភ្នែកខ្ញុំឃើញអ្នក TM ។ គាត់បានយល់ពីអំពើបាបនៃភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ដោយឆ្លងកាត់អំណាចនៃព្រះ។ ជំនឿនៃបទពិសោធន៍គឺមានតម្លៃ។ មានរឿងជាច្រើនដែលព្រះផ្តល់ឱ្យយើងនូវបទពិសោធន៍ដែលមានបទពិសោធន៍គឺ 1) បទពិសោធន៍ដើម្បីទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន 2) បទពិសោធន៍ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីអំណរដោយការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ៣) បទពិសោធន៍ទទួលបានការប្រោសជំងឺ ៤) បទពិសោធន៍ដើម្បីយកចិត្តក្តៅក្រហាយដោយការយល់ពីសេចក្តីពិត ៥) បទ

ពិសោធន៍ដែលគ្រូគង្វាលទទួលព្រះបន្ទូលហើយផ្សាយយ៉ាងខ្លាំង។ 6) បទពិសោធន៍ដែលទស្សនៈនៃជីវិតគួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។

3. អាកប្បកិរិយានៃការប្រែចិត្តរបស់គាត់។

គាត់ទូញសោកតែម្នាក់ឯង។ ត្រង់នេះ ពាក្យ ប៉ូឌ័យ័™ (ម៉ៃ) មានន័យថា មើលងាយខ្លួនឯង។ ដ្បិតមនុស្សលើកខ្លួនឯងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយគេមិនដឹង។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេចាត់ទុកខ្លួនឯងដូចជាធ្វើដឹង និងផេះ នោះព្រះជាម្ចាស់លើកពួកគេឡើង។ អ្នកជឿលើលោកខាងលិចបាននិយាយថា យើងគួរតែបញ្ជាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ថា យើងជាអ្នកទីបី។ ពាក្យ ប៉ូឌ័យ័™ មានន័យថា ប្រើជាម្ចាស់ជាទីមួយ ទីពីរគឺយើងជាអ្នកទីបី™ ។ អំប្រាហាំក៏បាននិយាយដែរថា គាត់គឺដូចជា ប៉ូឌ័យ័™ (លោកុប្បត្តិ 18:27) ខណៈដែលបុរសនោះមានអារម្មណ៍ថាគាត់មានអារម្មណ៍ខុសឆ្គង គាត់ចាត់ទុកគាត់ថាគាត់ទាប។ ម្នាលអារុសោ បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធំ មិនគួររំសាយអារម្មណ៍ឡើយ តែបើប្រព្រឹត្តអំពើបាបតូចតាច គប្បីធ្វើ។ ថ្វីត្បិតតែយើងមិនមានអំពើបាបធំច្រើនក៏ដោយ យើងមានបាបតិចតួចណាស់។ យើងមិនអាចរាប់អំពើបាបតូចរបស់យើងសម្រាប់ខ្លួនយើងបានទេ។ ថ្វីត្បិតតែមានទំហំតូចក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់បន្តជាច្រើនដែលមានចំនួនច្រើន។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រោះអំពើអាក្រក់បានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំលើសពីចំនួន។ អំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំបានមកលើខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមើលមិនឃើញ។ ពួកគេច្រើនជាងសក់របស់ខ្ញុំ។ ចិត្តរបស់ខ្ញុំធ្វើឲ្យខ្ញុំរង្វេង™ (ទំនុកតម្កើង ៤០:១២)។

អត្ថបទ បញ្ជាក់នៃរូបភាពរបស់ព្រះ

អត្ថបទ ប្រវត្តិ និងវិវរណៈ

សរសេរអំពីលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់យ៉ូប

លោក G. Fohrer ជាអ្នកប្រាជ្ញនៃលទ្ធិសេរីនិយម បាននិយាយថា “រឿងរបស់យ៉ូប ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងរចនាប័ទ្មព្យញ្ជនៈស្រមើលស្រមៃ ដោយមិនមានកាលបរិច្ឆេទ និងឆ្នាំច្បាស់លាស់។ ដូចជាមិនមានការបង្ហាញពីឆ្នាំខ្លះក៏មិនមានការបង្ហាញអំពីពង្សាវតារ និងភូមិសាស្ត្រ។ ដូច្នេះ យ៉ូបមិនមែនជាមនុស្សទូទៅដែលត្រូវកំណត់តាមពេលវេលានោះទេ ប៉ុន្តែជានិមិត្តរូបនៃការរងទុក្ខដែលអាចទៅបានគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង™។ (Die Erzählung ចាប់ផ្តើម ohne genauere zeitliche Angaben im marchenhaften Stil: Wie die Zeitbestimmung fehlt, so verzichtet die Erzählung auf jede enealogie und geographische Naherbestimmung. តុក្កតា Hiobder nicht als zeitgingerbundenenes, P des leidenden Menschen, wo und wann auch immer er lebt é Kommentar zum Alten Testament, Das Buch Hiob, ឆ្នាំ 1963, ទំព័រ 71)

ទស្សនៈបែបនេះរបស់ Fohrer គឺខុស។ យោងទៅតាមទីបង្គោលនៃបទគម្ពីរ (អេសាយ 14:14, Jm 5:11) យ៉ូបគឺជាបុគ្គលប្រវត្តិសាស្ត្រ។

អត្ថបទ ប្រវត្តិ និងវិវរណៈ

សេចក្តីអធិប្បាយរបស់សាស្ត្រា

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អ្វីៗទាំងអស់មានដែនកំណត់ (សាស្ត្រ ៣:១-១១ ក)

ក្នុងផ្នែកនេះ សាឡាម៉ូនបានសង្កត់ធ្ងន់ថា អ្វីៗទាំងអស់ក្នុងពិភពលោកមានពេលវេលា និងរយៈពេល។ អ្វីក៏ដោយដែលគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយគ្មានភាពអស់កល្បជានិច្ច? ខ 1-11 បានកត់ត្រា 29 ដងនៃពាក្យ "គឺជាវដ្តវិវត្តន៍មួយ" ។ ក្នុងការពិតនេះ យើងគួរតែរក្សាចំណុចមួយចំនួនដែលអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយយករយៈពេលនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងដូចខាងក្រោម។

1. ព្រោះអ្វីៗទាំងអស់មិនអាចនៅស្ថិតស្ថេរបានឡើយ វាមិនពង្រឹង។

ពួកគេដូចជាវលកនៃសមុទ្រ។ រលកត្រូវបានលើកឡើងយ៉ាងខ្លាំង ហើយវាបានលិចយ៉ាងលឿន។ យើងមិនគួរពឹងលើអ្វីៗក្នុងលោកិយ ហើយជឿលើវាដូចរលកនោះទេ។ យើងគួរតែទុកចិត្តលើតែព្រះ ហើយជឿលើទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។

2. យើងមិនគួរក្រអឺតក្រទមព្រោះយើងមានរបស់ដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៅក្នុងពិភពលោក។

អ្នកដែលមានរបស់មួយគួរមើលស្ថានភាពថាខ្លួនមិនត្រូវបានវាង្វាយ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលនិយាយថា៖ ប៉ុន្តែជាពាក្យដែលខ្ញុំចង់មានន័យថា ពេលវេលាកំណត់បានខ្លីណាស់។

ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ចូរឱ្យអស់អ្នកដែលមានប្រពន្ធទៅដូចជាគ្មានអ្នកនោះឡើយ™ (១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១)។

3. យើងគួរជឿលើអធិបតេយ្យភាពជាម្ចាស់នៃព្រះ ហើយទទួលបានសន្តិភាព។

អ្វីក៏ដោយក្នុងលោកនេះ មិនត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយមិនស្គាល់ព្រះទេ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយដែរបស់ព្រះ? ទំនុកតម្កើង ៣១:១៥ ចែងថា ពេលវេលារបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងដែរបស់អ្នក។ សូមសង្គ្រោះខ្ញុំឱ្យរួចពីកណ្តាប់ដែរបស់ខ្មាំងសត្រូវ និងពីអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំ!™។ ទោះបីយើងជួបគ្នាពេលណាក៏ដោយ យើងគួរតែជឿលើអធិបតេយ្យភាពជាម្ចាស់ហើយគួរតែគោរពតាម។ ទំនុកតម្កើង 62:8 មានប្រសាសន៍ថា “ឱមនុស្សអើយ ចូរទុកចិត្តលើទ្រង់គ្រប់ពេលវេលា! ចាក់បេះដូងរបស់អ្នកនៅចំពោះគាត់; ព្រះជាធម្មករសម្រាប់យើង។ Selah” ទោះបីជាយើងជួបស្ថានភាពបែបណាក៏ដោយ យើងមិនគួរបង្កើតភាពរឹងចចេសរបស់យើង ហើយគួរតែដឹងដើម្បីគោរពតាមវា។ ចំពោះអ្នកដែលមិនព្រមស្តាប់តាមអ្វីទាំងអស់ យេវេមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកមិនបាននិយាយត្រឹមត្រូវ។ គ្មានអ្នកណាអត់ឱនចំពោះអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយពោលថា «តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វី?» គ្រប់គ្នាបែរទៅរកដំណើររបស់ខ្លួន ដូចជាសេះដែលកំពុងតែចុះចូលក្នុងសមរភូមិ។ ៧ សូម្បីតែសត្វក្អែកនៅស្ថានសួគ៌

ស្គាល់ដងនាងហើយអណ្តើកលេបហើយស្ទូច ចូររក្សាពេលវេលានៃការមកដល់ ប៉ុន្តែប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្ញុំមិនស្គាល់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ™។ (យេ. ៨:៦-៧) យុវជនម្នាក់

ដែលបានបញ្ជូនទៅទ្វីបអាហ្វ្រិកក្នុងនាមជាសាសនទូតបានរៀននៅទីនោះអស់មួយឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានស្លាប់ដោយសារជំងឺរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែ គាត់បានមើលទៅព្រះ អម្ពាស់អំពីស្ថានភាពរបស់គាត់ ហើយបាននិយាយថា ឯ ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការពិត ដែលថាខ្ញុំបានក្លាយជាមួយដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងទឹកជ្រៅសម្រាប់ការសាងសង់ស្ថាន សម្រាប់បេសកកម្មនៅទ្វីបអាហ្វ្រិក TM ។

និយាយឱ្យខ្លី យើងមិនគួរស្រឡាញ់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះទេ ហើយយើងគួរ ប្រាថ្នាចង់បានតែព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ ខ ១១ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ទ្រង់ បានធ្វើឱ្យគ្រប់យ៉ាងស្អាតតាមកាលកំណត់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គាត់បានដាក់អស់កល្បជា និច្ចទៅក្នុងចិត្តមនុស្ស ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចរកឃើញនូវអ្វីដែលព្រះបានធ្វើតាំងពីដើមដល់ ចប់TM។

បុរសគួរតែជឿលើព្រះតែម្នាក់គត់ នៅពេលដែលគាត់មើលការពិតថា អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុង ពិភពលោកមានរយៈពេល និងការផ្លាស់ប្តូរ។ ជាងនេះទៅទៀត ចំពោះអ្វីដែលបានផ្លាស់ ប្តូរ គឺមិនអាចវាស់វែងបានឡើយ នៅដើមដំបូង និងចុងបញ្ចប់នៃអ្វីដែលបានផ្លាស់ប្តូរ យើងគួរតែមើលតែព្រះអម្ពាស់នៅពេលណាមួយប៉ុណ្ណោះ។ សូមមើល ខ ១១ ខ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សកម្មភាពរបស់ព្រះ និងអាកប្បកិរិយារបស់យើង (សាស្តា ៣:១-១៣)

1. សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់មានដែនកំណត់ តើអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សនឹងត្រូវប្រតិបត្តិយ៉ាងណា?

ពាក្យ “ពេលវេលា” នៅក្នុងខទី ១-៨ នៃអត្ថបទរបស់យើងមក ២៩ ដង។ ការបញ្ចេញមតិបែបនេះផ្តល់មេរៀនពិសេស។ វាផ្តល់ឱ្យយើងនូវមេរៀនថាអ្វីៗទាំងអស់គួរតែត្រូវបានកន្លងផុតទៅយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ដូចយើងឃើញពាក្យនេះជាដំបូង យើងដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវរលត់ទៅដោយរហ័ស។ ទីពីរ យើងដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវកន្លងផុតទៅយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ វត្ថុទាំងពីរយ៉ាងនេះ ធ្វើឱ្យយើងរស់នៅបានត្រឹមត្រូវ ដោយឆ្លងនូវចរិតរបស់វត្ថុ មិនថាជាពេលវេលាល្អ ឬពេលវេលាអាក្រក់ក្តី ក្នុងចិត្តរបស់យើង។ វាដូចជា ខ 12-13 និយាយថា “ខ្ញុំបានយល់ឃើញថា គ្មានអ្វីល្អសម្រាប់ពួកគេ ជាងការរីករាយ និងធ្វើល្អដរាបណាពួកគេនៅរស់។ ១៣ ក៏ត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាស៊ីផឹក ហើយរីករាយនឹងអស់ទាំងកិច្ចការរបស់ខ្លួន នេះជាអំណោយរបស់ព្រះដល់មនុស្ស™។ ពាក្យនេះគួរប្រព្រឹត្តិដែលបុរសគួរទទួលប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីល្អជាគោលបំណងដោយចិត្តរីករាយ។ ម្យ៉ាងទៀត គោលបំណងដែលគាត់ហូប និងផឹកគួរតែសម្រេចនូវអំពើល្អ។ ពាក្យថា៖ ឯក៏ឱ្យគ្រប់គ្នាស៊ីផឹក ហើយរីករាយនឹងការខំប្រឹងទាំងអស់របស់ខ្លួន ។ នេះជាអំណោយរបស់ព្រះដល់មនុស្ស™។ មានន័យថា។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ គោលបំណងដែលបុរសមានជីវិតគឺមិនមែនដើម្បីគេចពីការលះបង់របស់គាត់ទេ គឺដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជារបស់គាត់។ ដូច្នេះ

ហើយនៅលើលោកនេះ ការចប់បាវម្ភ និងការលះបង់ដែលយើងជួបមិនមានបញ្ហាអ្វីឡើយ។ ដ្បិតយើងកើតមកក្នុងលោកនេះដើម្បីថ្វាយយញ្ញាបូជា ដូចការបូជាហើយទុក្ខក៏មករកយើងដែរ វាមិនមែនជាបញ្ហាចម្លែកសម្រាប់យើងឡើយ។

2. ការលះបង់ទាំងអស់អាចយកឈ្នះបានដោយក្តីសង្ឃឹមដើម្បីចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច។

ឧត្តរ ១១ របស់យើងបាននិយាយថា បំរុងបានធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់ស្រស់ស្អាតតាមពេលវេលារបស់វា។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គាត់បានដាក់អស់កល្បជានិច្ចទៅក្នុងចិត្តមនុស្ស ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចរកឃើញនូវអ្វីដែលព្រះបានធ្វើតាំងពីដើមដល់ចប់™។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា “ទ្រង់បានដាក់អស់កល្បនៅក្នុងចិត្តមនុស្ស” មានន័យថា ចិត្តប្រាថ្នាចង់បានតែព្រះពិត ដែលជាប្រតិបត្តិការទីប្រាំ។ អ្នកដែលចង់បានព្រះ មិនចាំបាច់ទទួលទុក្ខខ្លះក្នុងលោកនេះទេ។ ព្រោះក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់គឺគ្រាន់តែជាព្រះផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ជាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង ទ្រង់អាចទៅដោយទទួលយកបេះដូងដ៏ផ្អែមល្អៃមចំពោះទុក្ខលំបាកដែលទ្រង់អនុញ្ញាត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដូចជាផ្នែកចុងក្រោយនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា យើងមិនអាចវាស់វែងការចាប់ផ្តើម និងទី 3 នៃបញ្ហាបច្ចុប្បន្នរបស់យើងបានទេ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពីព្រោះការចាប់ផ្តើម និងចុងបញ្ចប់នៃបញ្ហាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយយើងមិនអាចគ្រប់គ្រងវាបានទេ។ ដោយចិត្តសេរីរបស់យើង យើងគួរតែដាក់វានៅចំពោះព្រះ ហើយគួរតែសម្លឹងមើលតែព្រះ។ ព្រះមិនធ្វើឱ្យអ្នកដែលមើលគាត់បរាជ័យទេ។ អ្នកដែលមិនស្គាល់ដើម និងចុងបញ្ចប់នៃបញ្ហា ប្រមាថមើលងាយការគ្រប់គ្រង

របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់ដោយភាពក្រអឺតក្រទម ហើយគ្រប់គ្រងពួក
 គេដោយឆន្ទៈរបស់គាត់ គាត់គួរតែទទួលនូវវេទនារបស់គាត់។ ថ្វីត្បិតតែវាជារឿងដ៏
 រីករាយក៏ដោយ ព្រោះគាត់ជួបបញ្ហាដែលគាត់មិនគួរធ្វើដោយឆន្ទៈរបស់គាត់ដោយមិន
 ទាក់ទងនឹងព្រះ ហើយមិនគួរត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងវា។
 ឬមួយក៏ខុសត្រង់ថា រឿងនោះជាបញ្ហាធំ អ្នកដែលជួបមិនពីងលើព្រះទេ បើគាត់ខ្វល់ខ្វាយ
 ដូចគាត់អាចគេចពីវាដោយអំណាច។ គាត់គួរតែថែរក្សាវាឱ្យបានល្អដោយទទួលយកព្រះ
 នៅក្នុងរឿងបែបនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 សេចក្តីប្រោសដែលព្រះជាមនុស្សបានយល់សេចក្តីពិត (សាស្តា ៣: ១៦-២២)

1. ការប្រព្រឹត្តនូវអំពើល្អនិងអាក្រក់ក្នុងលោកនេះមិនត្រូវបានគេយល់ឃើញទេ តែជាការយល់ច្រឡំ។ (១៦-១៧)

ឧកម្ពីរ ១៦ របស់យើងចែងថា ឯ ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមពន្លឺថ្ងៃថា នៅក្នុងកន្លែងនៃយុត្តិធម៌ សូម្បីតែមានអំពើអាក្រក់ ហើយនៅកន្លែងនៃសេចក្តីសុចរិត សូម្បីតែមានអំពើអាក្រក់ដែរTM។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អយល់អ្វីមួយដោយឃើញការពិតនេះ។ វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់មានពេលវេលាវិនិច្ឆ័យនាពេលអនាគត។ (ខ១៧) ម្យ៉ាងទៀត អ្វីដែលមិនត្រូវបានគេមើលឃើញក្នុងលោកនេះ គួរត្រូវបានគេមើលឃើញក្នុងលោកខាងមុខ។ . អ្នកជឿយករឿងអយុត្តិធម៌ក្នុងលោកនេះពីមនុស្សលោកីយ៍។ នោះគឺពួកគេទទួលបានរឿងអយុត្តិធម៌ជាច្រើន ប៉ុន្តែអ្នកជឿគួរតែមានអារម្មណ៍ថាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះនាពេលអនាគតយ៉ាងខ្លាំងចំពោះបញ្ហាអយុត្តិធម៌បែបនេះ។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:១៨-១៩។

2. ព្រះធ្វើឲ្យមនុស្សគិតថាជីវិតមនុស្សមិនខុសគ្នានឹងជីវិតរបស់សត្វទេ។ (១៨-២១)

នៅក្នុងឧកម្ពីររបស់យើង ខទី ១៨ ចែងថា ឯ ខ្ញុំបាននិយាយក្នុងចិត្តអំពីកូនមនុស្សថា ព្រះកំពុងល្បងមើលពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេឃើញថាខ្លួនពួកគេគឺជាសត្វTM។ ការស្តាប់របស់សត្វលោកហាក់ដូចគ្នានឹងការស្តាប់របស់សត្វ។ អ្នកដែលស្គាល់ភាពឥតប្រយោជន៍បែប

នេះ ពិតជាស្វែងរកជីវិតខាងវិញ្ញាណ និងជីវិតនៃពិភពលោកខាងមុខ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនក្នុងលោកនេះ បរាជ័យមុនបញ្ហាដ៏លំបាកនេះ (បញ្ហាដែលមើលឃើញដូចគ្នារវាងការស្លាប់របស់មនុស្ស និងការស្លាប់របស់សត្វ) ដោយបញ្ហា។ ក្នុងន័យមួយ គ្រូផ្សាយដំណឹងល្អបាននិយាយម្តងទៀតថា៖ បើអ្នកណាដឹងថាតើវិញ្ញាណរបស់មនុស្សឡើងលើ ហើយវិញ្ញាណរបស់សត្វចុះទៅដែរដី? TM (ខ ២១) ។ វាមានន័យថា គ្រូផ្សាយដំណឹងល្អខ្លួនឯងមិនបដិសេធពិភពលោកខាងមុខទេ ប៉ុន្តែគាត់ទទួលបានជំនឿនៃការមកពិភពលោកអ្នកដែលយល់ពីការពិតគឺមានតិចតួចណាស់នៅក្នុងមនុស្សដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោក។

ដូច្នេះ បុរសនោះត្រូវស្មោះត្រង់នឹងបេសកកម្មដែលខ្លួនបានទទួលដោយរីករាយ។ (ខទី ២២) ពេលដែលយើងប្រតិបត្តិនូវអ្វីដែលយើងបានទទួលក្នុងពិភពពិតដោយត្រឹមត្រូវតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះយើងស្គាល់ពិភពលោកខាងមុខបន្តិចម្តងៗ។ ជាក់ស្តែង។ អត្ថបទរបស់យើង ខទី 22 និយាយថា “ដូច្នេះខ្ញុំបានឃើញថា គ្មានអ្វីប្រសើរជាងការដែលមនុស្សគួរត្រេកអរក្នុងកិច្ចការរបស់គាត់ទេ នោះគឺជារង្វាន់របស់គាត់។ តើនរណាអាចនាំគាត់ទៅមើលថានឹងមានអ្វីបន្ទាប់ពីគាត់? “។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 4 គោលការណ៍នៃសកម្មភាពដែលយើងគួរធ្វើនៅក្នុងសន្និបាតដ៏បរិសុទ្ធ
(សាស្តា ៥:១-៧)**

1. យើងគួរតែក្លាយជាអ្នកស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានល្អ (ខ ១)

វាបាននិយាយថាច្រៀមគួរតែស្តាប់សំឡេងរបស់អ្នកគង្វាល។ (យ៉ូហាន ១០:៣-៥)។ គោលបំណងដែលច្រៀមស្តាប់សំឡេងអ្នកគង្វាល គឺដើម្បីធ្វើតាមសំឡេងរបស់អ្នកគង្វាល។ មានតែច្រៀមដែលមានជំងឺប៉ុណ្ណោះដែលមិនព្យាយាមស្តាប់សំឡេងអ្នកគង្វាល។ លូសើវបាននិយាយថា “សេចក្តីជំនឿពិតមិនមែនដើម្បីសុំឱ្យព្រះគ្រីស្ទសម្រេចអ្វីមួយនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវគោរពតាមការណែនាំរបស់ទ្រង់”។ ជាងអព្វតហេតុ។ ដោយសារព្រះធ្វើការតាមរយៈមនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់គាត់ អាចឃើញការអស្ចារ្យ ប៉ុន្តែអ្នកមិនស្តាប់តាមមិនអាចឃើញកិច្ចការបែបនេះទេ។ អ្នកជឿក្នុងហ្គេម្នាក់បានអធិស្ឋានថា ឯព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់ជាម្តុល នោះទូលបង្គំនឹងក្លាយទៅជាខ្សែស្រឡាយ។

2. យើងគួរនិយាយបន្តិច។ (ខ២)

អត្ថបទចែងថា ពេលយើងអធិដ្ឋាន យើងមិនគួរនិយាយច្រើនម៉ាត់ មិនគួរនិយាយលឿនពេក។ ពីព្រោះនៅក្នុងអង្គប្រជុំ របស់ដែលអ្នកបំរើរបស់ព្រះគួរប្រតិបត្តិនោះគឺជាតង្វាយ។ ដ្បិតព្រះគង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយមនុស្សនៅលើផែនដី យើងគួរប្រុងប្រយ័ត្ន។ (ខ២ខ) ការពិតដែលព្រះគង់នៅស្ថានសួគ៌មានន័យថាជាការពិតដែលព្រះវិនិច្ឆ័យ។ ហើយអ្វីដែលបុរសនៅលើផែនដីនេះមានន័យថាជារត្នដែលមនុស្សមិនអាចជាសត្វពិសេសបានឡើយ។

3. យើងគួរតែបន្តនូវអ្វីដែលយើងបានស្បថនៅចំពោះព្រះ។ (3-7)

តើយើងបានស្បថអ្វីចំពោះព្រះ? វាគឺជាអ្វីដែលយើងបានស្បថចំពោះព្រះនៅពិធីជ្រមុជទឹករបស់យើង។ ពាក្យសច្ចាគឺបំប្លែងដែលគាត់សួរថា៖ បើអ្នកស្បថថាអ្នកទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាអ្នកសង្គ្រោះ និងជាស្តេចរបស់អ្នក ហើយគោរពតាមបញ្ជានិងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ឬទេ? “ចំពោះពួកយើង យើងទាំងអស់គ្នាឆ្លើយថាបាទ” ។ នេះមានន័យថា យើងប្តេជ្ញាថានឹងជឿលើវា ហើយគោរពតាមវា។ នេះមានន័យថា ដើម្បីស្បថថា យើងបានស្តាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មីជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ តើយើងជឿលើវា ហើយស្តាប់តាមវាល្អឬទេ? យើងមិនគួរធ្វើតាមសេចក្តីជំនឿ និងការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងដោយប្រើពាក្យតែមួយម៉ាត់ឡើយ។ ចូរយើងពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវអ្វីដែលយើងរក្សានៅលើពាក្យសច្ចារបស់យើងឱ្យបានល្អដូចដែលធ្វើតាមយើង។

ដោយសារយើងបានទទួលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវជាស្តេចរបស់យើង យើងគួរធ្វើតាមទ្រង់។ ដូចដែលអ្នកជឿទទួលយកព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងទ្រង់បានសុគតនៅក្នុងគាត់ ព្រលឹងរបស់គាត់បានរស់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ទទួលបានពរជ័យនៃការរស់ឡើងវិញនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់យាងមកម្តងទៀត។ អ្វីដែលសាវ័កប៉ុលបានរៀនចេញពីព្រះយេស៊ូគឺគ្រាន់តែនេះប៉ុណ្ណោះ។ គាត់បាននិយាយថា "" ។ (ភីលីព ៣:១០-១១)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ការស្នូចទាំងប្រាំពីរបស់គ្រូគង្វាល (សាស 5:1-7)

ទំនុកតម្កើង ១៥:៤ ចែងថា ទោះជាពាក្យស្នូចក្នុងចិត្ត™មានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនគួរកែប្រែដែរ។ ឧគម្ពីរ 5 របស់យើងនិយាយថា “វាជាការប្រសើរដែលអ្នកមិន គួរស្នូច ប្រសើរជាងការស្នូច ហើយមិនបង់ប្រាក់។” អ្វីដែលគាត់មិនបានស្នូចមាន ន័យថាមិនត្រូវបានរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ; ជាការពិតណាស់វាមិនល្អទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ គាត់ស្នូចតែមិនបន្តវាជាសកម្មភាពបះបោរវាជាសកម្មភាពអាក្រក់ជាង។ កាលដែល បុរសនោះបះបោរដោយអ្នកម្ខាងទៀតរងទុក្ខ តើព្រះទទួលបានការឈឺចាប់ប៉ុណ្ណា? ពេល យើងទទួលបានបរិសុទ្ធ យើងបានស្នូចដោយចិត្តផ្តុំម្តែងម ។ យើងបានសន្យាថា យើង នឹងមិនបម្រើខ្លួនយើងជារៀងរហូតទេ ប៉ុន្តែបម្រើតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះតើយើង អាចដកថយបានទេ? តើយើងអាចចាកចេញពីកន្លែងអង្គុយដើម្បីទទួលបានជីវិត និងព្រះ គុណដោយរបៀបណា?

1. តើអ្នកជឿថាបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយពួក គេក៏ជាច្បាប់តែមួយគត់នៃសេចក្តីជំនឿ និងកាតព្វកិច្ចដែលមិនត្រឹមត្រូវ? “បាទ ខ្ញុំជឿ ជាក់លើវាដោយផ្ទាល់។

ចំពោះពាក្យបំភ្លឺមួយ™ចេញមកពីការសារភាព អ្នកដែលសារភាពគួរជឿលើតែពាក្យនៃ បទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ហើយគួរស្រឡាញ់វា។ នៅទីនេះអ្នកសារភាពសន្យាថានឹងរក្សាភាព ស្មោះត្រង់ដ៏បរិសុទ្ធចំពោះពាក្យ។ លូសើរបានមានប្រសាសន៍ថា បំ សេចក្តីជំនឿពិតគឺមិន

អើពីអ្វីទាំងអស់ ប៉ុន្តែកាន់តែលឿនព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត និងអាក្រាត កាយប៉ុណ្ណោះ។ ហើយជំនឿនិងពាក្យក៏រួបរួមគ្នាដោយការភ្ជាប់គ្នារវាងកូនកំលោះនិងកូន ក្រមុំ។ ដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សខាងក្នុងរបស់ យើងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។

2. តើអ្នកទទួលយកគោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រ Presbyterian នេះ ពាក្យគន្លឹះនៃការ សារភាពរបស់ Westminster និងសំណួរ និងចម្លើយនៃការសារភាពរបស់ Westminster ដោយដឹងចិត្តដោយស្មោះ ដោយដឹងថាពួកគេគឺជាសេចក្តីសង្ខេបនៃការ បង្រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី? បាទ ខ្ញុំជឿជាក់លើវាដោយផ្ទាល់។

ការពិតដែលយើងសារភាពពីគោលលទ្ធិមិនឈប់ដើម្បីព្យាបាលតែសំបុត្រ និងគោលគំនិត ទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។

ការបង្រៀនអំពីការមិនបង្រៀនគឺដូចជាការមិនមានសេចក្តីពិតជាក់ស្តែងដែលយើងអាច លះបង់ជីវិតរបស់យើងបាន។ ទីបំផុតត្រូវតែមានការសង្ស័យ។ បន្ទាប់ពី Creed នៃព្រះ វិហារ Presbyterian និង Westminster Confession និងសំណួរនិងចម្លើយនៃគោល លទ្ធិត្រូវបានប្រកាសជាសាធារណៈ Scotland ដើម្បីទទួលយកវាបានយកពួកបរិសុទ្ធជា ច្រើននៃការធ្វើទុក្ខរកម្ម។

3. តើអ្នកទទួលយកពិធីបរិសុទ្ធខាងនយោបាយ និងវិន័យរបស់សាសនាចក្រប្រេសប៊ីធើរីយ៉េននេះ និងបញ្ជីគោរពប្រណិប័តន៍ស្របច្បាប់ដែរឬទេ? បាទ ខ្ញុំទទួលយកវាដោយផ្ទាល់។ ការសារភាពនេះចាត់ទុកទិដ្ឋភាពនៃការអនុវត្តសកម្មភាពរបស់ក្រុមជំនុំ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការយល់ឃើញដែលគ្រូគង្វាលអនុញ្ញាតឱ្យវាមានលក្ខណៈធម្មតាចេញពីនយោបាយប្រេសប៊ីធើរីយ៉េន និងពិធីបរិសុទ្ធខាងវិន័យ និងការថ្វាយបង្គំ។ តាមពិតសម្រាប់នេះគឺជាព្រះដែលព្រះសព្វព្រះទ័យ ព្រះវិហារ Presbyterian ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ច្រើន។ ព្រះវិហារស្តុតលែនដើម្បីទទួលយកមួយនេះ ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ និងបន្ទូត ប៉ុន្តែព្រះវិហារអង់គ្លេសដើម្បីបដិសេធមួយនេះត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកណ្តាលនៃការសម្របសម្រួល។ ដោយសារតែពិធីបរិសុទ្ធនយោបាយ និងវិន័យរបស់សាសនាចក្រប្រេសប៊ីធើរីយ៉េននេះ គឺជាសៀវភៅព្រះគម្ពីរ គ្រូគង្វាលដែលចូលរួមក្នុងពួកគេគួរតែប្រព្រឹត្តចំពោះអាកប្បកិរិយានៃកិច្ចបម្រើដោយបេះដូងកោតខ្លាចព្រះ ហើយគួរតែបម្រើដោយចិត្តគោរពបូជា។ នៅទីនេះល្បិចកលគួរត្រូវបានចាត់ទុកជាអំពើបាប។

4. តើអ្នកសន្យាថានឹងសហការជាមួយបងប្អូនប្រុសស្រីរបស់អ្នកនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ទេ? បាទ ខ្ញុំទទួលយកវាដោយផ្ទាល់។

កិច្ចការ 5:29 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែពេត្រុស និងសាវ៉កបានឆ្លើយថា៖ យើងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាជាងមនុស្ស™។ បន្ទាប់មកតើវាវាយតម្លៃការពិតដែលថាពួកគេស្តាប់បង្គាប់មិត្តរួមការងារទាបឬ? មិនដែល មានតែពាក្យនេះទេ ដែលជាពាក្យដែលគេយកមកប្រៀបធៀបនឹងព្រះ។ របបផ្តាច់ការគឺជាការងារដ៏គ្រោះថ្នាក់ដើម្បីឈ្លានពានចូលទៅក្នុង

អំណាចរបស់ព្រះ។ វាពិបាកណាស់ដែលមានតែមនុស្សម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ។

5. តើអ្នកទទួលស្គាល់ថាបំណងប្រាថ្នារបស់អ្នកដើម្បីក្លាយជាគ្រូគង្វាលបានកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកចំពោះព្រះ និងបំណងប្រាថ្នាដើមរបស់អ្នកដើម្បីបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះដោយការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយគត់របស់ទ្រង់គឺព្រះយេស៊ូវដែរឬទេ? បាទ/ចាស ខ្ញុំទទួលស្គាល់ដោយផ្ទាល់។

នៅទីនេះ ដើម្បីស្វែងរកឋានៈដ៏បរិសុទ្ធរបស់គ្រូគង្វាលគឺទាមទារនូវអ្វីដែលគាត់ចង់បានចេញពីបេះដូងដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ។ គ្រូគង្វាលគឺជាអ្នកដែលនឹងត្រូវស្លាប់សម្រាប់ហ្វូងចៀម។ មានតែអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើវាបាន។ ការដែលបុរសស្រឡាញ់ព្រះជាទីបំផុតដើម្បីក្លាយជាគាត់បានជា។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមានប្រាជ្ញា នោះស្រឡាញ់ព្រះ។ នៅពេលដែលពួកគេផ្ដោតលើបំណងប្រាថ្នាឯកជនរបស់គ្រូគង្វាល ពួកគេគួរតែត្រូវបានគេបោះចោលដោយទ្រង់។

6. មិនថាអ្នកប្រឈមមុខនឹងការបៀតបៀនអ្វីទេ តើអ្នកតាំងចិត្តតស៊ូ និងការពារសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អដោយស្មោះត្រង់ ហើយធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីលើកកម្ពស់ការញែកជាបរិសុទ្ធ និងសន្តិភាពនៃសាសនាចក្រទេ? បាទ ខ្ញុំបានស្បថដោយផ្ទាល់។

ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារ (ដើម្បីរក្សាការពិត) និងសន្តិភាពរបស់នាងគឺមានតម្លៃណាស់ គ្រូគង្វាលមិនគួរគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តែភាពបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួន និងសន្តិភាពរបស់នាងទេ។

កាលនាងលះបង់ខ្លួនដើម្បីតែសេចក្តីសុខដោយមិនបរិសុទ្ធ។ ព្រះវិហារមិនអាចក្លាយជា
ការពិតបានទេ ហើយនៅពេលដែលនាងផ្តោតទៅលើភាពបរិសុទ្ធដោយគ្មានសន្តិភាព នោះ
ព្រះវិហារមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងបានទេ។ កាលដែលគ្រូគង្វាលលះបង់ខ្លួនឯង
ចំពោះរឿងពីរយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រ h របស់ទាំងពីរខាងលើនេះគួរតែរក្សាទុកសម្រាប់ព្រះដើរ
ជាមួយគាត់។

7. ប្រសិនបើអ្នកជាអ្នកជឿ ហើយចង់ក្លាយជាគ្រូគង្វាល អ្នកត្រូវតែបំពេញកាតព្វកិច្ច
របស់អ្នកចំពោះអ្នកដទៃដោយស្មោះត្រង់ និងការទទួលខុសត្រូវចំពោះភារកិច្ចរបស់អ្នក
ដើម្បីលើកតម្កើងដំណឹងល្អ ហើយធ្វើជាគំរូដល់ព្រះនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំដែលព្រះបាន
បង្គាប់ឱ្យអ្នកគ្រប់គ្រង។ តើអ្នកទទួលយកទេ? បាទ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ដោយផ្ទាល់។

នៅទីនេះ គ្រូគង្វាលគួរតែបង្ហាញគំរូនៃការលះបង់។ ឧទាហរណ៍គឺអំណាចក្នុងកិច្ចបម្រើ
ព្រះវិហារ។ ឋានៈជាគ្រូគង្វាលមិនត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយអំណាចនៃពិភពលោក ឬដោយ
បង្ខំទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ការងារ និងមនុស្ស (សាស្ត្រា ៥:១៥)

1. ពលកម្មគឺជាក្រុមសីលធម៌

1) ការងារគឺជាគុណធម៌ដែលព្រះបានបង្កើត។ ព្រះបាននាំអ័ដាមបុរសទីមួយចូលទៅក្នុងសួនអេដេន ហើយបានតាំងគាត់ឱ្យគ្រប់គ្រងលើវា ហើយបន្តដំណើរទៅមុខទៀត™។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៥) បន្ទាប់មក សួនច្បារអេដេនជាកន្លែងដំរីករាយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបានមានព្រះបន្ទូលណាមួយដែលមនុស្សបង្កើតរបស់ទ្រង់គួរបរិភោគឱ្យបានល្អ ហើយទទួលការកម្សាន្តនោះទេ។ នេះជាចំណុចខុសគ្នាចំពោះអ្នកមិនជឿ។ សាសនាមិនជឿបានសម្តែងថា សម័យមាសដំបូងរបស់មនុស្ស គឺជាសម័យដែលគេលេងបានល្អ។ លោកយេស៊ូធ្វើការដោយមិនមានពេលទទួលទានអាហារ។ (ម៉ាកុស ៣:២០) ព្រះនឹកចាំពីសត្វដែលធ្វើការក្នុងសត្វ។ គាត់និយាយថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវខាំគោនៅពេលដែលវាកំពុងជាន់ស្រូវនោះទេ។ “។ ២៥:៤) ហើយគាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងដែលគ្មានគោ អ្នកគ្រប់គ្រងក៏ស្អាត

2) ប៉ុន្តែផលច្រើនកើតឡើងដោយកម្លាំងគោ។ “។ (សូភ. ១៤:៤) ដោយសារការងារនោះជាគុណធម៌ដ៏វិសេស ដែលព្រះមានបន្ទូលថា ពួកគេគួរតែធ្វើការប្រាំមួយថ្ងៃក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃដោយអស់ពីចិត្ត។ (និក្ខមនំ ២០:៩) ដោយសារការធ្វើការជាគុណធម៌ដ៏ល្អដែលព្រះបានប្រទាន កាលដែលបុរសនោះគោរពតាមទំនួលខុសត្រូវនៃការងារល្អ នោះពួកគេ

អាចគេងលក់ស្រួល។ ដូច្នេះ Ecc 5:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងការងាររបស់អ្នកធ្វើការគឺ ផ្អែម ទោះគាត់ស្ថិតិចឬច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកមានក្រពះមិនឱ្យគាត់ដេកទេ។ “។

3) ការងារគឺជាគុណធម៌នៃការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះដើម្បីបរិភោគបន្ទាប់ពីការលះបង់ របស់អ្នក។ ព្រះមានបន្ទូលថា៖ បំណងយើងនៃមុខអ្នកនឹងស៊ីនិងប៉ងរហូតដល់អ្នកត្រឡប់ ទៅដី។

អ្នកត្រូវបានគេយកចេញពីវា ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាធូលីដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់មកវិញជាធូលី ដីTM។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩)។ នៅពេលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបធ្វើការដោយងងឹត ចរិតមិនពិតរបស់គាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រង។ គុណធម៌ក្នុងការទទួលបានប្រាក់ខែសមរម្យ អាចត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់។ ១ ថែស្សា ៤:១១-១២ ថា បំណងប្រាថ្នាចង់នៅស្ងៀម ហើយគិតអំពីកិច្ចការរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើការដោយងងឹត ដូចយើងបានណែនាំអ្នកដែរ ១២ ដូច្នេះអ្នករាល់គ្នាអាចដើរបានត្រឹមត្រូវចំពោះមុខអ្នកក្រៅ ហើយមិនពឹងអ្នកណាឡើយ។ ” អេសាយ 4:28 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងចោរលួចទៀតឡើយ តែត្រូវឱ្យគាត់ធ្វើការ ដោយស្មោះត្រង់នឹងដៃខ្លួនឯង ដើម្បីឱ្យគាត់មានរបស់មួយចែកដល់អ្នកដែលខ្វះខាត។ “។ ដូច្នេះ អ្នកដែលបរិភោគដោយមិនយកយញ្ញបូជា នោះជាអ្នកបះបោរព្រះ។ សាវកប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា បំណងដែលយើងអធិស្ឋានទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដោយអស់ពីចិត្ត ដើម្បី ឱ្យយើងបានជួបមុខគ្នា ហើយផ្គត់ផ្គង់នូវអ្វីដែលខ្លះក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក? (ថែស្សាទី ២ ៣:១០) ដូច្នេះ កាលណាមនុស្សបរិភោគដោយការប្រឹងប្រែង នោះគេអាចរួចពីបាបនៅ ចំពោះព្រះ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អ្នកណាខ្លះសន្សំទ្រព្យ លេងស៊ីធីក លេងលាន់ច្រើន

ប្រភេទ ហើយគ្មានក្តីសុខក្នុងចិត្ត។ Ecc 5:10 ចែងថា “អ្នកណាស្រឡាញ់លុយ នឹងមិនស្តាប់ស្តល់នឹងលុយ ឬអ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិដោយចំណូលរបស់ខ្លួនឡើយ។ នេះក៏ជាភាពឥតប្រយោជន៍ផងដែរ។ “។

2. ការធ្វេសប្រហែសគឺជាអំពើបាប។

បុរសគួរតែជ្រើសរើសមុខរបរបស់គាត់ដោយទេពកោសល្យរបស់គាត់។ ហើយគាត់មិនគួរធ្វើការបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែដូចដែលគាត់តែងតែធ្វើការជាប្រចាំ គាត់ទទួលបានគោលបំណងរបស់គាត់។ ទំនៀមទម្លាប់ចាស់របស់កូរ៉េដឹងថាលេងមិនបានការល្អ។ បទចម្រៀងដ៏វិទ្យុសាស “តោះលេងតោះលេង តោះលេងកាលនៅក្មេង ព្រោះយើងចាស់ យើងលេងមិនបាន គួរទុកនៅស្រុកយើង។ ពាក្យនៃបទគម្ពីរបានផ្តោតទៅលើអ្វីៗដែលធ្វេសប្រហែស។ សូភាសិត 6:6 ចែងថា៖ ឯទៅឯស្រមោចអើយ! ចូរពិចារណាផ្លូវរបស់នាង ហើយមានប្រាជ្ញា។ សូភាសិត 6:7-11 ចែងថា៖ ឯដោយគ្មានមេ មន្ត្រី ឬមេណាម្នាក់ទេ នាងរៀបចំនំប៉ុងនៅរដូវក្តៅ ហើយប្រមូលអាហារនៅរដូវត្រជាក់។ ឱមនុស្សខ្ជិលអើយ តើអ្នកនឹងដេកនៅទីនោះយូរប៉ុណ្ណា? តើអ្នកនឹងក្រោកពីដំណេកនៅពេលណា? គេងបន្តិច ឯងយូរគេងបន្តិច លើកដែលស្រាកបន្តិច ភាពក្រីក្រនឹងមកលើអ្នកដូចចោរ ហើយចង់បានដូចអ្នកប្រដាប់អាវុធ™។ ហើយដូចជាទ្វារមួយបើកហ៊ុំរបស់វា មនុស្សខ្ជិលក៏នៅលើគ្រែដែរ។ មនុស្សល្ងីល្ងីដាក់ដៃក្នុងបាន។ វាធ្វើអោយគាត់ចេញដើម្បីយកវាមកមាត់គាត់វិញ។ (សូភ. ២៦:១៤-១៦) ឯដៃខ្ជិលធ្វើឱ្យមានភាពក្រីក្រ តែដែររបស់អ្នកឧស្សាហ៍ធ្វើឱ្យមាន™។ (សូភ. ១០:៤) ព្រះយេស៊ូបានចង្អុលបង្ហាញ។ អ្នកនោះមិនទៅធ្វើការទេ ហើយ

បានអំពាវនាវថា៖ ប៉ុន្តែម្ចាស់របស់គាត់បានតបទៅគាត់វិញថា អ្នកបម្រើដ៏អាក្រក់ និង
ខ្ជិលច្រអូស! អ្នកដឹងថាខ្ញុំច្រូតនៅកន្លែងដែលខ្ញុំមិនបានសាបព្រោះ ហើយប្រមូលនៅកន្លែង
ដែលខ្ញុំមិនមានគ្រាប់? “។ (ម៉ាថាយ ២៥:២៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ការសប្បាយចិត្តចេញពីព្រះ (សាស្តា ៥:១៨-២០)

1. ការកម្សាន្តនៃការញ៉ាំងនិងសេចក្តី:

ការសប្បាយស៊ីផឹកមិនមែនចេញពីបុណ្យដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាទេ តែកើតចេញពីការរស់នៅតាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ៩:៧ បង្ហាញការពិតយ៉ាងច្បាស់។ បំផ្លាញបរិភោគអាហាររបស់ អ្នកដោយអំណរ ហើយផឹកស្រាបស់អ្នកដោយចិត្តរីករាយ ដ្បិតព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ នឹងអ្វីដែលអ្នកធ្វើ™។ យើងមិនទទួលបានការកម្សាន្តសម្រាប់អាហារល្អទេ។ រសជាតិនៃ អាហារអាចផ្លាស់ប្តូរទៅតាមអាយុរបស់យើង។ កាលយើងនៅក្មេង យើងចូលចិត្តអាហារ ណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែដូចកាលចាស់ យើងមិនបានភ្ញាក់ម្ហូបណាពិសេសទេ។ អត្ថន័យនៃអត្ថ បទរបស់យើងគឺជាការពិតដែលថា ពេលយើងញ៉ាំងអាហារណាមួយ យើងគួរតែទទួលបាន តែសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណ។ រ៉ូម 14:17 បានមានប្រសាសន៍ថា បំរើឲ្យបាននៃព្រះមិន មែនជាបញ្ហានៃការស៊ីផឹកទេ ប៉ុន្តែជាការសុចរិត សន្តិភាព និងសេចក្តីអំណរក្នុងព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ™។ ដូច្នេះហើយ ខាងលើនៃខទី 18 មានន័យថាយើងអាចរីករាយ ជាមួយវា នៅពេលដែលយើងញ៉ាំងអាហារនោះ យើងគួរតែបរិភោគនៅក្នុងទីតាំងនៃការ បង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 69:22 ចែងថា អ្នកដែលមិនធ្វើឲ្យមានសេចក្តី សុខសាន្តជាមួយនឹងព្រះ មានសភាពថាតុបរិភោគរបស់ខ្លួនក្លាយជាអន្ទាក់។ ពេលស្តេច បេលសាសារស៊ីផឹក នោះម្រាមដៃលេចឡើងនៅលើជញ្ជាំងខាងស្តាំ ហើយសរសេរអក្សរ ថា បំភ្លាមនោះម្រាមដៃមនុស្សក៏លេចមក ហើយសរសេរនៅលើកំផែងជញ្ជាំងរាំង ទល់ មុខជើងចង្កៀង ។ ស្តេចទតឃើញដៃសរសេរអក្សរថា “ម៉ែន ម៉ែន តេខេល និងផារស៊ីន”

។ ដែលជូនដំណឹងអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (ដាន. ៥:៥, ២៥-២៨) ដូច្នេះ តើមានវិធីណា ដើម្បីធ្វើឱ្យមានមេត្រីភាពជាមួយនឹងព្រះ? វាជាការពិតដែលយើងយំសោកពីអំពើបាប របស់យើង ហើយគួរតែត្រូវបានកែតម្រូវ។ អ្នកដែលត្រូវនិយាយថា៖ មើលចុះ សេចក្តី អំណរនិងសេចក្តីត្រេកអរដោយបានសម្លាប់គោ និងសំឡាប់ចៀម ស៊ីសាច់ និងផឹកស្រា។ “ឱ្យយើងស៊ីផឹកចុះ ស្ពែកយើងស្លាប់”។ (គឺ ២២:១៣, ១កូរិនថូស ១៥:៣២) នោះគឺជា អ្នកដែលរីករាយនឹងពិភពលោកនេះ ក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ (យ.

2. មានភាពសប្បាយរីករាយក្នុងការងារ។

ខទី 18 a នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងចែងថា មើលចុះ អ្វីដែលខ្ញុំឃើញថាល្អ និងសមគឺ ការបរិភោគ និងផឹក ហើយស្វែងរកភាពរីករាយក្នុងការងារទាំងអស់™ ។ នៅពេល ដែលយើងរីករាយនឹងភាពរីករាយនៃការងារ យើងគួរតែវាយតម្លៃការងារត្រឹមត្រូវឱ្យមាន តម្លៃ។ បុគ្គលដែលរួចផុតពីការព្យាយាមត្រូវតែងតែមិនមានសេចក្តីរីករាយឡើយ។

1) ដូចដែលយើងនិយាយថា ការលះបង់សម្រាប់ជីវិត យើងគួរលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើវា ដែលអំណាចរបស់យើងអាចដោះស្រាយបាន។ នៅពេលដែលយើងប្រតិបត្តិការងារណា មួយ នោះជាការត្រឹមត្រូវដែលយើងប្រតិបត្តិអ្វីក៏ដោយ ដូចដែលយើងធ្វើការជាគោល បំណងដ៏ល្អដើម្បីបម្រើព្រះ។ ហើយយើងគួរប្រតិបត្តិពួកគេដោយថ្វាយយញ្ញបូជាជាច្រើន។ ទំនុកតម្កើង 128:2 ចែងថា៖ ម៉ែន្ទីននឹងស៊ីផលនៃការនឿយហត់នៃដៃអ្នក អ្នកនឹងបាន ពរ ហើយវានឹងបានសុខសប្បាយជាមួយអ្នក។ “។

២) ជាពិសេសយើងគួរលះបង់ដើម្បីព្រះអម្ចាស់។ ខាងលើនៃការបម្រើព្រះអម្ចាស់ ទទួលបានពរជ័យដើម្បីដើរជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។ វាមានសារៈសំខាន់ដែលថានៅក្នុងការលះបង់ជាច្រើនសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ការលះបង់ដើម្បីប្រឈមមុខនឹងអំពើបាបគឺមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ (ហេ. ១២:៤) ប៉ុលបាននិយាយថា ការខំប្រឹងនេះគឺជាការខំប្រឹងពីកំណើត។ (កាឡូទី ៤:១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ភាពស្របគ្នាពីរ (សាស្ត្រា ៧:១៤)

1. យើងគួរត្រេកអរនៅថ្ងៃរុងរឿង។

ពាក្យភាសាហេព្រើរ (១ ሕዝብ) នៃពាក្យ "ចូរអរសប្បាយ" មានន័យថា "ធ្វើឱ្យគាត់ជាសះស្បើយ" ។ ពេលខ្លះបុរសត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពមិនជឿជាពិសេសនៅពេលដំណើរការមិនអើពើនឹងការមិនអើពើនឹងភាពក្រអឺតក្រទម។ ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាពួកគេក្លាយជា? ព្រោះនៅពេលងាយស្រួល មនុស្សរស់ដើម្បីខ្លួនប្រាណច្រើនណាស់។ នៅថ្ងៃនៃព្រះមហាក្សត្រិយានី Mary របស់អង់គ្លេសពួកបរិសុទ្ធបានចេញពីគុកហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ពួកគេវិញ មនុស្សភាគច្រើនត្រូវបានពុករលួយ។ វាងាយស្រួលណាស់ដែលនៅសម័យសហសម័យ អ្នកជឿក្នុងពេលវេលាដ៏សុខសាន្ត មិនត្រូវអធិស្ឋានដោយការភ្ញាក់រពកទេ គួរតែខូច។

តើអ្នកជឿនៅសេសសល់នៅក្នុងវិទ្យាដឹងធ្វើអ្វីក្នុងពេលនេះ? ដោយសារតែសហភាពសូវៀតមានអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ជាច្រើនក្នុងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ពួកគេបានធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សវិកលចរិក ហើយដាក់ពួកគេទៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យវិកលចរិក ហើយនៅក្នុងប្រទេសប៊ុលហ្គារី អ្នកជឿស្មោះត្រង់ត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងសក្តានុពលនៃសត្វឆ្កែធ្ងន់ធ្ងរ។ (Jesus to the Communist World, Inc, "The voice of the Martyrs")

យើងគួរដឹងថាបើយើងជួបថ្ងៃល្អ ថ្ងៃណាក៏ថ្ងៃអាក្រក់នឹងចូលមកក្នុងខ្លួនយើង ហើយយើងគួរតែរក្សាជីវិតដោយស្មោះត្រង់។ វាត្រូវបានហៅសម្រាប់ថាវាគឺជាប្រាជ្ញាដើម្បីរៀបចំ

ថ្ងៃអនាគត។ នៅថ្ងៃដែលបានរៀបចំនេះ កាតព្វកិច្ចរបស់យើងគួរតែជាការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ អ៊ីសា 12:24 បាននិយាយថា៖ បំពេញកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយបម្រើទ្រង់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ចូរពិចារណាមើលថា តើការអស្ចារ្យអ្វីដែលគាត់បានធ្វើចំពោះអ្នក™។ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលបទគម្ពីរបាននិយាយច្រើនម៉្លេះ? ដោយសារអ្នកណាមិនកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា ហេតុអ្វីបានជាបទគម្ពីរនិយាយច្រើនម៉្លេះ? ប្រសិនបើអ្នកណាបានឃើញព្រះដែលឆ្លងសមុទ្រក្រហមដូចជាទឹកដីដោយអំណាចរបស់ខ្លួន តើអ្នកណាមិនកោតខ្លាចព្រះ? តើអ្នកណាមិនកោតខ្លាចព្រះដែលបានបំផ្លាញកងទ័ពអាសស៊ើរ 185000 នៅព្រឹកមួយក្នុងមួយថ្ងៃ (គឺ 37:36) ដោយបញ្ជូនទេវតា? ប៉ុន្តែបើយើងគិតតែពីការភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែយើងមិនមែនជាមនុស្សកោតខ្លាចព្រះឡើយ។ យើងនៅក្នុងជីវិតពិតគួរតែរស់នៅដោយការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដូចតទៅ។ ទាំងនោះគឺ 1) យើងគួរតែមើលងាយព្រះដើម្បីរង់ចាំជាយូរមកហើយដើម្បីធ្វើឱ្យយើងប្រែចិត្ត។ សូមមើល រ៉ូម ២: ៤។ 2) នៅក្នុងពិភពលោកនេះ យើងគួរតែមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីធ្វើការដោយពាក្យស្ងាត់ (បទគម្ពីរ) ច្រើនជាងដោយភាពអស្ចារ្យនៃអព្វតហេតុ និងការអស្ចារ្យ។ សូមមើល Me King 19:12-13 ។ 3) យើងតែងតែគួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតសាមញ្ញនៅចំពោះព្រះដើម្បីមើលឃើញនៅក្នុងស្ថានភាពលាក់កំបាំង។ សូមមើល Mt 6:1-4 ។ ៤) ក្នុងនាមយើងទទួលបានកិត្តិយសពីមនុស្សដែលគាត់មិនគួរស្រឡាញ់។ សូមមើល លូកា ១៦:១៥ ។

2. យើងគួរតែគិតនៅថ្ងៃមានបញ្ហា។

ពាក្យភាសាហេព្រើរ(៣៩១) នៃពាក្យ "ពិចារណា" មានន័យថា "មើល" ។ មានន័យថា យើងគួរតែឃើញអ្វីដែលយើងអាចមើលឃើញក្នុងពេលមានបញ្ហា។ នោះគឺ

1) វាមានន័យថាខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ជាមនុស្សមានបាប។ នៅពេលដែលបុរសជួបបញ្ហា គាត់អាច ដឹងពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់។ នៅពេលភ្លៀងធ្លាក់ខ្លាំង ចំណុចលេចធ្លាយនៃភ្លៀងត្រូវ បានបង្ហាញ។

2) មានន័យថាមើលទៅម្ខាងទៀត។ មនុស្សដែលទទួលបានសន្តិភាព គេមើលងាយអ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែពួកគេជួបនឹងទុក្ខលំបាកដែលពួកគេត្រូវបានកាត់បន្ថយ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេ ទទួលស្គាល់អ្នកដទៃ។

3) មានន័យថា មើលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលមានទុក្ខលំបាក ជា ពិសេសមនុស្សអាក្រក់ត្រូវកាត់ទោស។ បន្ទាប់មកអ្នកជឿដើម្បីមើលការជំនុំជំរះនៅថ្ងៃ ចុងក្រោយនៃពិភពលោក។

4) មានន័យថា សម្លឹងមើលការពិត ដើម្បីរស់នៅជាមួយព្រះអម្ចាស់។ អ្នកដែលឃើញវា រៀបចំខ្លួនទៅជួបព្រះអម្ចាស់។ ការរៀបចំមិនមែនជាអ្វីផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែត្រូវលះបង់ខ្លួន ឯងដើម្បីធ្វើឲ្យបានពេញលេញកាន់តែខ្លាំងក្លាចំពោះព្រះ។ កាលដែលបុរសថ្វាយខ្លួន ចំពោះព្រះ នោះអារក្សចូលមកទីនោះ ហើយទាមទារវា។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវថ្វាយខ្លួនទៅព្រះ ដោយស្មោះត្រង់ មិនមែនជារបស់អារក្សឡើយ។

3. សេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះមិនដឹងអនាគត។

មូលហេតុដែលមិនដឹងថាអ្វីៗនៅអនាគតចេញមកពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង។ ព្រោះយើងអាចជឿលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ បើយើងដឹងពី អនាគតល្អ យើងនឹងខ្វល់ខ្វាយតែលើវា ប៉ុន្តែគេមិនជឿលើព្រះឡើយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹង ទេ នៅពេលដែលយើងដឹងពីទុក្ខលំបាកនាពេលអនាគត យើងអាចប្រើប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស ព្រោះយើងខ្វល់ខ្វាយនឹងរឿងទាំងនោះ។ ទីបំផុតសម្រាប់បុរសនោះមិនដឹងពីរឿងអនាគត ដែលគាត់ជឿលើព្រះ។ នៅពេលដែលយើងជឿលើព្រះតែមួយ យើងទទួលបានអត្ថ ប្រយោជន៍ជាច្រើន ដោយមិនមានទំនាក់ទំនងនៃរឿងនាពេលអនាគត។ Augustine បាន និយាយថា “យើងគួរតែចាត់ទុកថ្ងៃដែលយើងជួបគ្នាជាថ្ងៃចុងក្រោយក្នុងជីវិតទាំងមូល របស់យើង។ “

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ចូរថ្វាយសម្ភារៈដល់ព្រះ (សាស្តា ១១:១-៦)

ពាក្យក្នុងអត្ថបទរបស់យើងបានគិតថាថ្វាយតម្លាងដល់ព្រះជាការដាំគ្រាប់ពូជ' នោះមានន័យថា ពេលគាត់ថ្វាយរឿងដល់ព្រះ គាត់នឹងត្រូវបង់ជាសម្ភារៈដល់គាត់ក្រោយមក។ បន្ទាប់មក ក្នុងការផ្តល់ជូនពួកគេ អត្ថបទរបស់យើងបង្រៀនពីរឿងសំខាន់ៗមួយចំនួនដល់យើង។

1. យើងគួរតែថ្វាយដល់ព្រះយ៉ាងបរិបូណ៌។

ខទី 1 ចែងថា "បោះនំប៉័ងរបស់អ្នកនៅលើទឹក" "ដើម្បីបោះវានៅលើទឹក" មានន័យថា ថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយមិនប៉ះពាល់និងដោយចិត្តសប្បុរសសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដូចជាគាត់បានបោះចោលយ៉ាងងាយស្រួល។ ខទី 2 ក៏មានប្រសាសន៍ថា ឯ ចែកចំណែកដល់ប្រាំពីរ ឬសូម្បីតែដល់ប្រាំបី TM ឯប្រាំពីរTM មានន័យថាមនុស្សជាច្រើន; "ប្រាំបី" មានន័យថាមនុស្សច្រើនជាងពួកគេ។ ដូចដែលពួកបរិសុទ្ធគួរតែធ្វើការជាមួយនឹងសម្ភារៈដោយចិត្តទូលាយ។ ខទី ៤ ចែងថា៖ ឯអ្នកណាដែលមើលខ្យល់មិនសាបព្រោះទេ ហើយអ្នកណាដែលមើលពពកក៏មិនច្រូតដែរTM។ នេះមានន័យថា សម្រាប់គាត់ត្រូវបានរក្សាទុកដើម្បីថ្វាយខ្លះដល់ព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនប្រតិបត្តិទេ ព្រោះគាត់ជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងអ្នកនេះ និងអ្នកនោះ។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ទោះបីជាពួកគេនិយាយថាបម្រើតែព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ មនុស្សជាច្រើនឃើញតែខ្យល់ និងស្នាក់ស្នើ។

2. ហេតុផលដើម្បីផ្តល់ជូន។

1) នៅពេលដែលយើងថ្វាយរឿងដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះប្រាកដជានឹងទទួលដោយព្រះជាម្ចាស់។ ខទី 1 បាននិយាយថា "ដ្បិតអ្នកនឹងរកឃើញវាបន្ទាប់ពីជាច្រើនថ្ងៃ" ។ មានន័យថា បើទោះជាត្រូវឆ្លងកាត់រយៈពេលយូរក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែបង់លុយឱ្យប្រាកដ? ខ្ញុំរំពឹងថាយើងបុរសរំពឹងថានឹងទទួលពរពីព្រះ ពួកគេមានទំនោរក្នុងការទទួលពរយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ប៉ុន្តែសម្រាប់បុរសនោះជាមនុស្សព្រហ្មញ្ញគួរតែចង់បានពរជ័យនៅថ្ងៃអនាគត។ ខទី ៦ ចែងថា បំណើរព្រឹកសាបព្រួសគ្រាប់ពូជ ហើយនៅពេលល្ងាចកុំកាន់ដៃអ្នកឡើយ ដ្បិតអ្នកមិនដឹងថាមួយណានឹងរីកចម្រើន នេះឬនោះ ឬថាតើទាំងពីរនឹងបានផលល្អនោះទេ។ “។ ដូចឃើញពាក្យនេះហើយ យើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ជាបន្តបន្ទាប់។

ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យ Norris លះបង់គាត់ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ ពេលប្រពន្ធសួរថា បំណើរយើងរស់បានយ៉ាងម៉េច? ណូរីសបានឆ្លើយថា បំណើរយើងជឿលើតែការសន្យារបស់ព្រះដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ ហើយយើងអធិស្ឋាន ។ “

2) សម្រាប់សេចក្តីវេទនាជាបន្តបន្ទាប់បានកើតឡើងនៅលើផែនដី វិធីសាស្ត្រមួយដែលពួកបរិសុទ្ធរៀបចំគឺថ្វាយរឿងដល់ព្រះអម្ចាស់។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតថ្វាយនូវហេតុនោះ ចិត្តលះបង់ដើម្បីព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គអាចក្រោកឈរយ៉ាងរឹងប៉ឹងក្នុងគ្រាមានទុក្ខ ហើយព្រះអង្គសំដែងថា ជាអ្នកដែលបានហ្វឹកហាត់ក្នុងកម្រិតមិនសង្គ្រោះជីវិត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារគាត់មិនសន្សំរឿងក្នុងពេលវេលាទៀងទាត់ ហើយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ គាត់បានទទួលព្រះគុណដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱ្យអ្នកនៅគ្រប់កាលៈទេសៈ។

ក្នុងអត្ថន័យ ខទី ២ ខចែងថា បំណងអ្នកមិនដឹងថាមានគ្រោះមហន្តរាយអ្វីកើតឡើងនៅលើផែនដីឡើយ TM ។ នេះមានន័យថាវាត្រូវបានតែងតាំងជាច្បាប់ធម្មជាតិដែលទុក្ខព្រួយនៅក្នុងពិភពលោកបានកើតឡើង។ កាលពពកពេញដោយភ្លៀង វាជាច្បាប់ត្រឹមត្រូវដែលត្រូវចាក់ចុះមកលើផែនដី ព្រោះដើមឈើរលំ កន្លែងដែលគេទម្លាក់ក៏នៅនឹងកន្លែងនោះក៏ជាច្បាប់កំណត់ដែរ។ មានតែអ្នកដែលឃើញទុក្ខលំបាកនៅអនាគតប៉ុណ្ណោះ មិនសង្គ្រោះបញ្ហានោះទេ គឺថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូរនឹកចាំអ្នកបង្កើត កាលនៅក្មេង (សាស្តា ១២:១-៨)

1. តើការចងចាំអ្នកបង្កើតមានន័យដូចម្តេច?

វាមានន័យថាសត្វទាំងអស់គួរតែជឿថាមានអ្នកបង្កើតរបស់វា។ យើងមិនអាចគិតថាអ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងដោយចៃដន្យនោះទេ។ វាងាយស្រួលជាងការជឿថាអ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងដោយចៃដន្យដើម្បីជឿលើអព្វតហេតុ។ ដូច្នេះ តើចិត្តគំនិតក្នុងការចងចាំអ្នកបង្កើតគួរយកអ្វី? ពួកគេគឺជាសេចក្តីជំនឿ ក្តីសង្ឃឹម សេចក្តីស្រឡាញ់ ការបន្ទាបខ្លួន និងការលះបង់។ តើយើងនឹងជឿអ្នកណា លើកលែងតែព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី? តើយើងនឹងយកសេចក្តីសង្ឃឹមទៅអ្នកណាក្រៅពីព្រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី? ហើយយើងគួរក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ដើម្បីជួយអ្នកដទៃ។ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីទាំងមូល គឺជាព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត នោះយើងមិនអាចនិយាយអ្វីបានតាមតែខ្លួនយើង ដែលយើងគួរជួយដល់អ្នកដទៃ រហូតដល់អំណាចរបស់យើងមានកម្រិត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ យើងគួរបន្ទាបខ្លួន ព្រោះគ្មានថ្ងៃមុនទេ ហើយអ្នកបង្កើតបានបង្កើតយើង។ ហើយអ្នកដែលចងចាំអ្នកបង្កើត គួរតែត្រូវបានកំណត់ទីតាំងដែលគួរលះបង់សម្រាប់អ្នកបង្កើត ដ្បិតទ្រង់ប្រទានរបស់ទាំងអស់មកយើង យើងគួរថ្វាយជីវិតដល់ទ្រង់។ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងប្រជាជាតិនៃលទ្ធិកុម្មុយនិស្ត អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់បានលះបង់ជីវិតរបស់ពួកគេ ដើម្បីបន្តជំនឿរបស់ពួកគេ។ សហភាពសូវៀតបានអនុវត្តច្បាប់ព្រហ្មទណ្ឌ 277 ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានប្រហារជីវិតពួកបរិសុទ្ធ។ ព្រះសង្ឃខ្មែរមួយអង្គត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងព្រះវិហារក្រោមដី ហើយត្រូវបានកាត់ទោសឱ្យជាប់ពន្ធនាគារ

ចំនួន 3 ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានគេដាក់ទោសដោយទុច្ចរិត អណ្តាតរបស់គាត់ ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ ហើយចុងក្រោយគាត់បានស្លាប់។ (ព្រះយេស៊ូវទៅកាន់ពិភពលោក កុម្មុយនិស្ត)

2. ហេតុអ្វីយើងគួរចងចាំព្រះយេស៊ូវនៅក្មេង?

1) ពេលវេលាយុវវ័យមានការល្បឿនច្រើន។ នេះជាពេលវេលាត្រឹមត្រូវក្នុងការចូលចិត្តភាព វិករាយ ត្បិតពួកគេយល់ច្រឡំ សម័យនេះគេដឹងថារស់នៅបានយូរ នៅពេលនេះគេជឿលើ កម្លាំងកាយរបស់គាត់ តែមិនស្គាល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស។

2) វាជាការលំបាកក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់ដើម្បីដើរតាមគាត់នៅវ័យក្មេងដោយសារតែ ថាមពលចិត្តនិងកម្លាំងរាងកាយវិញ។ មានអ្នកធ្វើការដ៏មានអំណាចទាំងអស់បានដើរ តាមព្រះអម្ចាស់នៅវ័យក្មេង។ Hudson Taylor គឺជាអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់នៅក្មេង ហើយក្រោយមកបានទៅប្រទេសចិនជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅសតវត្សទី 21 ។ នៅ ពេលដែល Moody ធ្វើការនៅហាងជួសជុលស្បែកជើង គាត់ត្រូវបានដឹកនាំដោយគ្រូថ្ងៃ អាទិត្យ Kimball ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ។ ពេលវេលាយុវវ័យក្នុង ជីវិតគឺជាឱកាសដ៏ល្អបំផុតដែលពួកគេត្រូវបានលះបង់ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះ។ មនុស្សដែល លះបង់ចំពោះព្រះជាបន្តបន្ទាប់នៅគ្រប់ការងារ។ សូភាសិត 3:6 ថែងថា៖ បំពេញទទួល ស្គាល់ទ្រង់ក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវឯង នោះទ្រង់នឹងធ្វើឲ្យផ្លូវរបស់អ្នកទៀងត្រង់™។ មានន័យថា យើងពឹងផ្អែកលើព្រះដើម្បីបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ហើយគួរប្រតិបត្តិ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 បេសកកម្មជាមូលដ្ឋានរបស់មនុស្ស (សាស្ត្រា ១២:១២-១៣)

1. រក្សាកាតព្វកិច្ចនិងសុភមង្គល។

អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា “ចុងបញ្ចប់នៃបញ្ហា; ទាំងអស់ត្រូវបានគេឮ។ ចូរកោតខ្លាច ព្រះ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ដ្បិតនេះជាកាតព្វកិច្ចទាំងមូលរបស់មនុស្ស™។ នៅ ទីនេះ ពាក្យ កាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្ស™ (៨១:១-២) មានន័យថា “អ្វីៗទាំងអស់របស់ មនុស្ស”។ ដូច្នេះ Septuagint (LXX) ត្រូវបានបកប្រែទៅជា “ជីវិតសរុប” ។ លេវីបាន បកស្រាយថា៖ ប៉ុន្តែជាច្បាប់ដ៏សំខាន់របស់មនុស្ស™។

ដូច្នេះអត្ថន័យនៃពាក្យខាងលើនេះគឺជាការពិតដែលថាមនុស្សមានរចនាសម្ព័ន្ធដែលមិនអាច ជួយបានក្រៅពីការកោតខ្លាចព្រះ។ Ecc 3:11 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែបានធ្វើឱ្យគ្រប់ យ៉ាងស្អាតតាមកាលកំណត់។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់បានដាក់ភាពអស់កល្បក្នុងចិត្តមនុស្ស ប៉ុន្តែ គាត់មិនអាចរកឃើញនូវអ្វីដែលព្រះបានធ្វើតាំងពីដើមដល់ចប់។ “។ ដូច្នេះ ការដែល មនុស្សមិនកោតខ្លាចព្រះនោះជារឿងល្ងង់ខ្លៅព្រោះគេបដិសេធខ្លួនឯងរួចហើយ។ ប្រសិន បើបុរសនោះមិនអើពើនឹងការកោតខ្លាចដល់ព្រះ គាត់មិនមានអ្វីឡើយ។

តើការកោតខ្លាចព្រះមានន័យយ៉ាងណា? មិនមែនមានន័យថាមានតែមនុស្សខាងក្រៅ ដើម្បីគោរពព្រះទេ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅគឺត្រូវកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ 5:7 សង្កត់ធ្ងន់ ទៅលើការប្រហារជីវិតហើយនិយាយថា៖ ប៉ុន្តែពេលដែលសុបិនកើនឡើងនិងពាក្យកើន ឡើងជាច្រើននោះគឺឥតប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែព្រះជាអ្នកដែលអ្នកត្រូវកោតខ្លាច™។ យោងទៅ

តាមអ្វីដែលបុរសភ័យខ្លាចភាគច្រើនគឺត្រូវបានដោះស្រាយគោលការណ៍នៃសកម្មភាព
របស់គាត់ទាំងអស់និងការពិតនៃសកម្មភាពរីករាយរបស់គាត់។ នៅពេលដែលយើងខ្លាច
នូវអ្វីដែលយើងមិនត្រូវការ ការភ័យខ្លាចរបស់យើង ជីវិតនៃភាពមិនពិត គួរតែបង្ហាញឱ្យ
ឃើញនូវភាពមិនពិត នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ បុរសនោះកោតខ្លាចតែព្រះ
ប៉ុណ្ណោះ គាត់គួរតែសប្បាយចិត្ត។

2. បុរសគ្រប់រូបគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ។

ហេតុផលដែលកាតព្វកិច្ចសំខាន់របស់មនុស្សគឺការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់គឺសម្រាប់ហេតុ
ផលដែលមនុស្សគ្រប់រូបគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយល្អនិងអាក្រក់នៅក្នុងសកម្មភាពរបស់
គាត់។ ទោះជាយើងសង្កេតមើលបទពិសោធដ៏យូរមកហើយក៏ដោយ យើងអាចដឹងថា
ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះបានកើតឡើងនៅក្នុងពិភពលោក។ វាជាការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រ
ដែលនៅពេលដែលសម្តេចប៉ាប ចន ទី XXI បានអួតពីការសាងសង់វិមាន Viterbi គាត់
បានស្លាប់ដោយសារដំបូលត្រូវបានទម្លាក់ចុះ។ តាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្រដែលបានឆ្លងកាត់
បែបនេះ យើងអាចមើលឃើញការពិតដែលថាការវិនិច្ឆ័យរបស់ Good បានកើតឡើង
ដោយផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែការដែលការជំនុំជម្រះមិនទាន់កើតឡើងក្នុងលោកនេះនៅតែបង្ហាញឱ្យ
ឃើញនូវព្រឹត្តិការណ៍នៃការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យនោះមិនកើតឡើងឡើយ។ បុរសនោះទទួល
ការជំនុំជម្រះដ៏សម្បើមនៅក្នុងពិភពលោក ហើយនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោក ពួកគេ
ទទួលការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យ។ នៅពេលដែលយើងជឿលើការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះដោយ
ស្មោះត្រង់ ជីវិតរបស់យើងគួរតែត្រូវផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងប្រាកដ។ ក្នុងនាមលោក Williams

Booth ដែលជាស្ថាបនិកនៃកងទ័ពសង្គ្រោះជឿលើការជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ
នៃពិភពលោក គាត់បានក្លាយជាឧទាហរណ៍នៃអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែលលះបង់។ ហើយក៏
ជាអ្នករស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យផងដែរ លោក Charles Finney ក៏បានគិតពីការវិនិច្ឆ័យ
បន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ហើយបានធ្វើការសម្រេចចិត្ត ហើយចូលទៅក្នុងព្រៃ
ហើយអធិស្ឋានពេញមួយថ្ងៃ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។

ការត្រាស់ដឹងនៃព្រះពុទ្ធសាសនា

1. ទុទិដ្ឋិនិយម Ontological
2. ទុទិដ្ឋិនិយមបញ្ញា
3. ចំណុចខុសគ្នារវាងគ្រិស្តសាសនា និងពុទ្ធសាសនា

[ចប់ សេចក្តីអធិប្បាយដោយ បណ្ឌិត យុន ស៊ុន ផាក]

Soli Gloria Dei